

مجلة الأحواز

https://t.me/majala_alahwaz

الفهرس:

- 2..... رمضان كريم
- 4..... إنقذوا محمد بو عذار وفادي كروشات بنشركم وإهتمامكم
- 5..... تزييف الهوية لهدف التغيير الديمغرافي السكاني .. ابوفؤاد الأحوازي
- 7..... اليوم العالمي للكتاب (نهر الحياة) .. عادل ابراهيم صياحي
- 10..... مدن شمال الأحواز، عربستان (القتيطرة، دسبول) .. عادل ابراهيم صياحي
- 15..... تكاتف و صمود من الرسامة سهام سجيرات
- 16..... المفردات و الاعلام العيلامية في لهجة عرب الأهواز.. حسين فرج الله
- 20..... البنية المجتمعية الأحوازية .. حميد عاشور
- 24..... قاوم العدو بالحفاظ على أسماء مدنك
- 26..... قصيدة موعد لقاء خارج السياج .. بقلم الشاعرة مريم الكعبي
- 31..... امثال و حكم احوازي .. حميد عاشور
- 34..... سرکوب و ظلم عليه جوانان تحصیل کرده و دوستدار فرهنگ اهوازی را متوقف کنید...
- 36..... سیاست گروگان گیری، هم استراتژی و هم تاکتیک .. خالق جرفی
- 41..... نکاتی پیرامون پخش برنامه های تحریک آمیز .. خالق جرفی
- 42..... جعل هويت برای تغيير تركيب اصلى جمعيت .. أبو فؤاد الأحوازي
- 44..... درباره ی قومیت، ملیت و دولت ها- قسمت اول .. اندرو مورگان

رمضان كريم

شهر رمضان في الأحواز

تتلهف القلوب في مدن وقرى الأحواز حينما يهل شهر رمضان وتستعد الأسواق والباعة هذا الشهر كي يزينوا الشوارع بالحلي وملابس العيد، وبما أن هذا الشهر شهر عبادة وصيام و نسك و صلاة و تزكية النفس من الأردن، لكن في الأحواز له طعم آخر، أي طعم:

التحدي

الصمود

تبيان التراث

كارناول الثقافة والفنون

قرقيعان

المعايدات

وبأختصار، عرس وطني في عموم الوطن، الشباب يلبسون أفضل الدشاديش والعقال والكوفية بكل ألوانها، البنات يتزين بالخلّي والملابس العربية وبخور العود والحناء.

وأيضاً تذهب الجموع في هذا الشهر للقاء عوائل الشهداء والمعتقلين السياسيين ويتفقدون ذويهم.

لكن

نعم لكن:

كل عام قبيل العيد تلعب الأنظمة الدينية والسياسية في ايران بموعد العيد حتى يتأخر عن المعايدة الكبرى التي يتهبأ لها الشعب مع الدول العربية والمسلمة، وهذا الأمر يزعج الأحوازي كثيراً لأنه ينتظر بفارق الصبر ليلية العيد، وأنها من مآسي الدولة الإيرانية.

ذات مرة، كانت الجموع في شارع فرحاني بالدايرة تنتظر هلال العيد من الإذاعة لكنهم تأخروا، وقد رآه بالأفق شلتاق الحيدري هلالاً واضحاً ومعها هلهلت الكلاشينكوف معلنة العيد في الأحواز.

وصباحات العيد في الأحواز يوم نصر مؤزر

صباحات العيد بعد شهر من الطاعة مهرجان وطني

وشهر رمضان في الأحواز عموماً يخرج من كونه فقط شعائر دينية بل مناسبة وطنية بامتياز.

رمضان مبارك وكل عام وأنتم بخير.

مخاوف وقلق على مصير الناشطين فادي(عليرضا) كروشات ومحمد بوعدار المعتقلين منذ اكثر من اسبوعين

فادي كروشات

فيا. كروشات

محمد بوعدار

منظمة الشك

اعتقل الأمن الأيراني منذ ١٢ إبريل ٢٠٢٠ الناشطين فادي (عليرضا) كروشات وابن عمه ضياء كروشات (يسكننا حي الزوراء في الأحواز المدينة) ومحمد بوعدار يسكن حي كيان شهر في الأحواز المدينة دون توجيه تهم وفي حالة من ايجاد الرعب والضرب حين الإعتقال واقتادتهم الى جهات مجهولة.

إلى أن نقلت فيما بعد ضياء كروشات الى سجن الأحواز المركزي مشهور بشيبان ولكن لا توجد معلومات عن مصير محمد بوعدار وفادي(عليرضا) أمر ألذي زاد مخاوف وقلق ذويهم واقاربهم والنشطاء الأحوازيين من ممارسة التعذيب عليهم بغية اخذ الاعترافات الباطلة بهدف إصدار أحكام باطلة ضدهم وظالمة حيث إنهم نشطاء سلميين يسعون لإحياء المناسبات الثقافية والاجتماعية

وناشطين بمجال الثقافة والأدب بهدف توعية الجيل الجديد بالتوعية الثقافية والسلام الفكري والاجتماعي وابتعاده عن ضياع الفكري والاجتماعي نتيجة الفقر والحرمان الرفاهي والثقافي...

إنقذوا محمد بوعدار وفادي كروشات بنشركم وإهتمامكم
هؤلاء المظلومين تحت الظلم والتعذيب...
السلام عليكم ورحمة الله وبركاته

تزييف الهوية لهدف التغيير الديمغرافي السكاني

تزييف الهوية لهدف التغيير الديمغرافي السكاني
الناشط الإعلامي "أبو فؤاد الأحوازي"

سياسات الاحتلال على الوطن و شعبه العربي لها قدمة تاريخية و ليست بجديدة لكن تناول الذي شاهدناه في الفترة الأخيرة على أسماء المدن بل هويتها العربية و اطلاق عبارة المهاجرين على شعب العربي لا يسمح في المرة..

مقطع الذي نشر في قناة ما تسمى (خ و ز س ت ا ن) لبيوغرافية التاريخية لمدينة الدورق (الفلاحية) و تنسب تلك المدينة الى المستوطنين اللر و البختيارية يعبر عن تزييف لديمغرافية المدن بشكل مبرمج. خاصتًا اطلاق عبارة [المهاجرين] على شعب العربي باعتبارهم مهاجرين الى تلك الاراضي التي كانت و لازالت عيلامية سامية عربية احوازية، منتج من مخططات شوفنية و فاشية حديثة... في المقطع الوثائقي (المزيف) في قناة المذكورة بسبب تشابه الاسمى لمدينة الدورق مع احدى قبائل اللر ما تسمى "دوركية" تم تنسب تلك المدينة العريقة العربية الى المستوطنين بكل وقاحة فضلاً عن تسمية شعب العربي بالمهاجرين من الدول الجوار الى تلك الأرض العربية.

هنا نشير الى تأريخ و وجهة التسمية لهذه المدينة العربية حتى تتوضح مدى فاشية تلك السياسات الشوفنية على ارض الوطن و تسمياته و عروبتة.. العالم الأثري "دنيل تي باتس" في كتابه "علم الآثار العيلامي" (ترجمة زهرا باستي) يوضح معنى و تأريخ و وجهة التسمية لتلك المدينة العربية: "الدورق أو السورق اسم عيلامي و يرجع تأريخه الى ١١٢٠ عام ما قبل الميلاد و كان في هذه المدينة معبد عيلامي باسم اوبور كوبك و كان يصنع فيه نوع من الفخاز له مأخذ و يطلق عليه الدورق يعني صاحب الدوارق و الدورق يعني المأخذ".. و في معنى اللغوي للتسمية، كلمة "الدورق" تعني إناء من الزجاج له عروتان و لا بلبلة له، يوضع فيه الشراب..

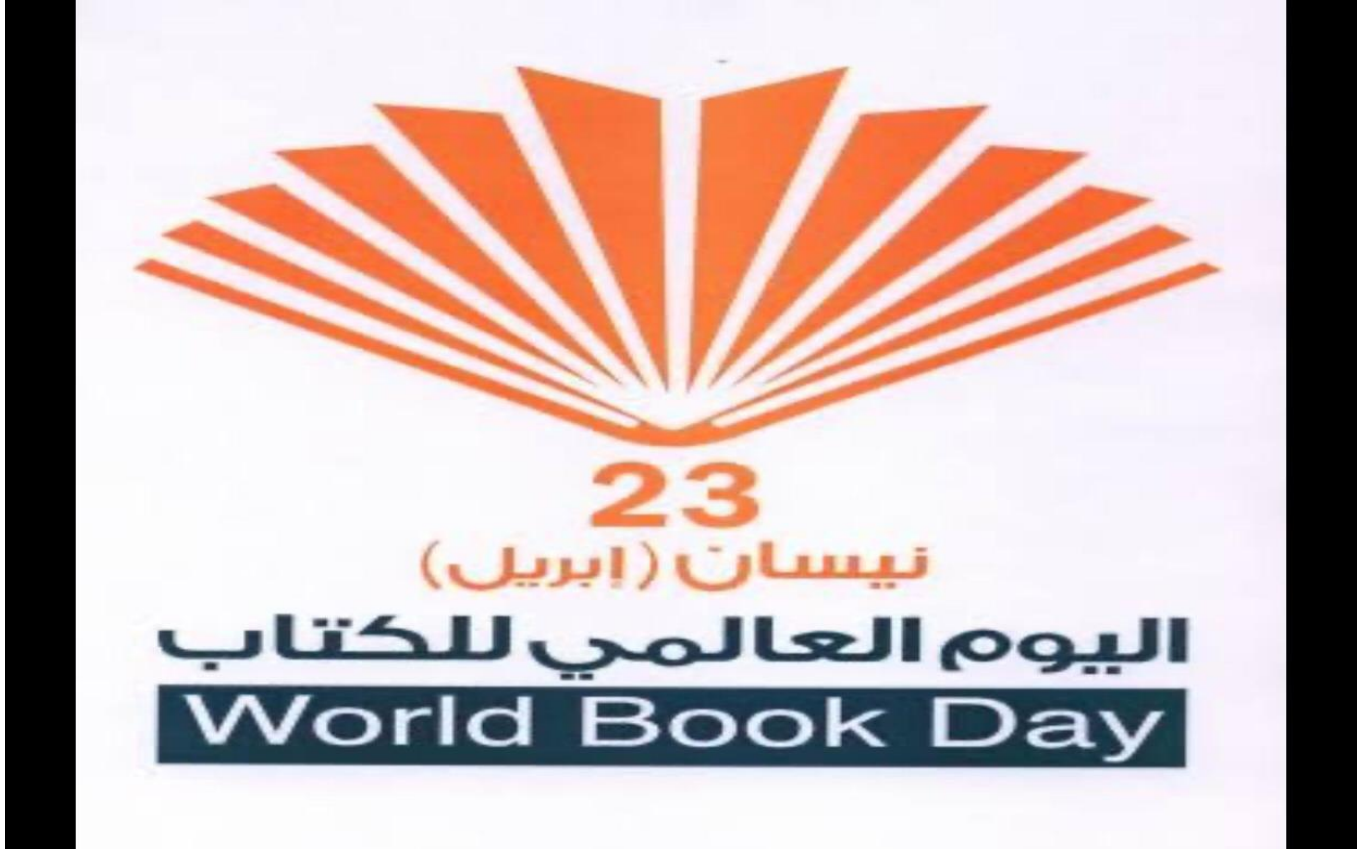
تسمية التي لا علاقة لها على الاطلاق مع التفاهات المزعومة في قنواتهم التي تسير في التحقين الثقافي المزيف لهدف التغيير و التزييف الهوية الاصلية و اظهار هوية مزيفة بديلة على مسار السياسات التغيير الديمغرافي للارض التي شهدت و لازالت سلالة لعنصر وحيد و هو العرق العربي السامي الاحوازي منذ اكثر من ٦ آلاف عام ما قبل الميلاد (و البعض من الوثائق تذكر ١٥٠٠٠ عام قبل الميلاد يعني بعد طوفان نوح)..

مدينة الدورق أيضًا جزء لا يتجزأ من تلك الحضارة العيلامية التي كانت يطلق على اهلها عبارة بالهتمتي (أهل تمتي) أي "اهل الله" و اطلق هذا الاسم عليهم لانهم كانوا اهل البلاد المقدسة و هي بلاد السوس و سوسان و بيت حوزيا التي تشيدت فيه المعابد في عهد الأنبياء مثل نبي الله ابراهيم (عليه السلام).. لكن نُذكر نظام الإحتلال بانتفاضتين عارمتين (عام ١٩٨٥ و عام ٢٠١٨) على مسار اصرار هذا الشعب على كرامته و عروبتة الأصيلة الأثيلة حتى سميت "بالإنتفاضة الكرامة" و لازال مصر و جاهز للقيام بانتفاضة ثالثة و رابعة و .. حتى يصر على كرامته و هويته العريقة مرة أخرى و يفرض السكوت على تفاهاتكم الباطلة اذا لزم الأمر...

المصادر المساعدة في المقال:

1- <http://www.ahwazstudies.org/Article.aspx?aid=880>

2- كتاب علم الآثار عيلام للكاتب "دنيل تي پاس" ترجمه زهرا باستي

تعلم اليونسكو كل عام ٤/٢٣ عن اليوم العالمي للكتاب وعاصمة له أحتفاءً بهذا اليوم عبر كل قطاعات الكتاب:

قطاع الناشرين

قطاع البائعين

قطاع المكتبات

وأذ نكتب عن هذا اليوم، فما أحوجنا الى ثقافة القراءة والكتابة لتبيان رؤيتنا عن دواخلنا وما يحيط بنا، نرفعه بالكلمة المكتوبة ونمد جسور المعارف مع العالم كله ومع الذين أشد خصومة لنا في قضيتنا حتى

ندخلهم في حوار مع أنفسهم عبر إسقاط المقولات العنصرية التي يستخدمونها في كتبهم وذاك لا يحصل الا عبر الكتابة الهادفة لتوعية المجتمعات التي نعيش بها.

ولهذا الغرض وفي مثل هذا اليوم العالمي الذي:

"الكتاب بوصفه وسيلة للتعبير عن القيم وواسطة لنقل المعارف، ومستودعا للتراث غير المادي؛ ونافذة يستشرفون منها على التنوع الثقافي ووسيلة للحوار؛ ومصدر للثراء، وثمره لجهود مبدعين يكفل قانون حقوق المؤلف حمايتهم"، نورد للقاريء بعض الكُتاب المبدعين الذين أثروا الساحة الأحوازية بكتبهم التي نشرت مما أغنت مكتبتنا التي تحتاج الكثير الكثير من الانتاج الثقافي:

جابر جليل المانع

موسى سيادت

عبدالنبي قيم

حسين خلف الشيخ خزعل

يوسف عزيزي بني طرف

جابر أحمد

كاظم پور كاظم

على الصرخي

عباس عساكرة

أحمد الجزائري

ساهي الزهروني المندائي

صباح الموسوي

عبدالكاظم على نجاد

حسين فرج الله كعب

محمود عبدالله

ياسر خلفي

جواد شبر

سليم برنجي الصابئي الأحوازي

عليرضا صداوي

وأيضاً هنالك كتاب وناقاد يكتبون في المجلات والصحف ولهم تأثير في الساحة الأحوازية عبر الكتابات النقدية والصحفية وهم:

خالق جرفي

يوسف السرخي

حسين كعبي

عادل عبدالرحيم صياحي

نوري حمزة

ناصر عوفي

جمال عبيدي

رحيم حميد

على حيدري

كريم عبيديان

عبدالرحمن حته

مصطفى حته

المرحوم محمد شريف الناصري

وكثير من الأقلام الأخرى التي لا يسع المقال ذكر الاسماء كلها.

و نهيب بالكتاب أن يستمروا في عطاءهم وندعوا كافة المعنين دعم هذا القطاع لنشر المعرفة بدل نشر التجهيل المبرمج الذي يبحث عن سطحية العمل وينشرون مفردات ومصطلحات تدين الكتابة والقراءة والنشر والتثقيف.

وبما أن كوالالمبور هي عاصمة الكتاب لعام ٢٠٢٠ في نشر الثقافة لناخذها مثلاً لأنها قامت برؤية :

"رؤية كوالالمبور لعام 2020" ومشروع المدينة البيئية "نهر الحياة" التي تحتوي على دور كتب ومكتبات بالهواء الطلق بالقرب من قنوات جرى ترميمها مؤخراً في المدينة."

نهر الحياة لابد أن يجري في كل مكان وندفع الكل للقراءة والكتابة في هذا اليوم، حتى نصل الى معرفة هذه المقولة:

"فإن المدينة التي تقرأ مدينة معنية بالجميع".

تقع مدينة دسبول شمالي إقليم الأحواز، مساحة هذه المدينة وضواحيها ٤٧٦٢ كم وتقع على ضفاف نهر الدز، وترتفع هذه المدينة عن البحر ١٤٣ متر وتبعد عن البحر ٣٠٠ كم ومسافتها عن مركز مدينة الأحواز ١٥٥ كم.

يحد هذه المدينة:

من الشمال تجاور لرستان
من الشرق مسجد سليمان ومحافظة جهار محال بختباري
من الشمال الغربي مدينة الصالحية (انديمشك)
من الجنوب تستر (شوشتر)
ومن الغرب مدينة السوس (الشوش).

وإذا بحثنا عن أصول هذه الأثنية تتعدد الكتابات التاريخية التي تنسب أهل دسبول أو القنيطرة الى مزيج
من الأقوام والقوميات المختلفة أندمجت بعضها ببعض عبر آلاف السنين، أهم أصول هذه الأثنية:
العلاميون،الصابئة،جورجيا،اليونان،الفرس،روما،الأتراك
المغول،الذر،العرب،الآشور،السريان واليهود.

يمكن الرجوع الى مقال نوري حمزة عن مدينة دسبول القنيطرة (نيم نگاهی به دزفول، از ديروز تا امروز)
المنشورة في موقع التيار الوطني الاحوازي وفيها تفصيل عن تاريخ هذه المدينة.
عرفت هذه المدينة بعدة أسماء تاريخياً:

دزفول

دسبول

دزفيل

القنيطرة

أما عرب الأحواز يسمونها دسبول وأهلها بالدسابلة.

لغة هذه الأثنية تميل الى الآرامية والسريانية وخليط من الأقوام التي سكنت هذه البلدة، وتنقسم لهجتهم
الى حيدر خانه و صحرا بدرى.

ما يهمنا في هذه المقالة ليست بالتحديد أصول والخلفية التاريخية لمدينة دسبول وأهاليها بل الرأي
السياسي ومستقبل العلاقة بين العرب في إقليم الأحواز وهذه الأثنية.

١- ما يلفت النظر أن الدسابلة لهم عمق تاريخي في هذه الأرض (شمال عربستان) وليسوا من الوافدين
الجدد ويحسبون جزءاً أساسياً من عربستان الأحواز جغرافيةً وشعباً.

٢- والنقاش حول مستقبل الأحواز وكيفية التعامل مع المكونات الغير عربية على فرض ترسيم حدود الأقليم ومواطنيها، فأن دسبول شعباً وجغرافية بلا منازع ولا نقاش تقع ضمن الجغرافية الأحوازية وهم يحسبون ضمن عربستان في أي تقسيم اداري وسياسي مستقبلي بعد سقوط نظام الملالي.

٣- بالرغم من وجود خلفيات تاريخية بين الدسابلّة والعرب زمن حكم إمارة آل كثير في شمال عربستان وأيضاً الكره المؤسس الذي حقنته الدولة الإيرانية عند الدسابلّة ضد العرب، و زاد الطين بلة الحرب الإيرانية العراقية وقصف العراق هذه المدينة وأيضاً الغارات التي كانت تشنها القبائل على سكان دسبول أوقعت شرخاً اجتماعياً بين العرب والدسابلّة لا يمكن رأبه بسهولة، حيث الآن في الخطاب الأحوازي شمال عربستان يتم تجاهله وكأنما لا يسكنها أكثر من ٢٧٠ ألف نسمة فقط في المدينة ولغة للتواصل والعيش المشترك أيضاً شبه معدومة.

٤- هذه الأثنية لها علاقات تاريخية مع العرب وسكن الكثير من أبناءها في المدن العربية وأخذوا عادات العرب، وما يمكن القول باختصار شديد:

- أن الدسابلّة عبر التاريخ يأخذون لغة الغالب والدمج الإجتماعي عندهم سهل ويقع بسرعة، ونعرف الكثير منهم يتكلمون العربية بطلاقة لأن العلاقات الإقتصادية والسياسية عند الغالب في الحكم يدفعهم الى قبول الدمج الاجتماعي مع الحفاظ على لهجاتهم وثقافتهم وطريقة عيشهم-
أذن:

هذه الأرض ومن عليها لا تدخل ضمن المفاهيم التي تسمى الغير عربي في الأحواز بالمستوطن والمحتل والمستعمر) بالرغم من وجود جموع كبيرة من الدسابلّة في هيكلية النظام لكن هذا لا يحسب على عموم الدسابلّة). فمبدئياً ضمن التاريخ والجغرافيا والقدمة في هذه الأرض أن الدسابلّة ضمن إقليم عربستان شعباً وأرضاً وأن سكانها حسب المفهوم القانوني يحسبون ضمن السكان الأصليين.

السؤال الذي يطرح بعد هذا السرد والتحليل، هل توجد قرى عربية في هذه المدينة أو سكان عرب في داخلها؟

مدينة دسبول ضمن جغرافيتها التي تحسب ضمن إقليم عربستان التاريخي تعج بالقرى العربية فمثلاً جنوباً وأنت ذاهب الى مدينة الأحواز العاصمة:

- صفي آباد (يسكنوها الكوتية، وأخذوا الثقافة واللهجة الدسبولية متدسبلين)

- شهرك خسرو آباد، دز آب حالياً، يسكنها عرب وجماعة تسمى بالمحولية هؤلاء خليط من كل المكونات هناك ويمكن حسب تفسير ناصر عوفي مأخوذ اسمهم من الحول حينما يرحلون من السهل الى الجبل والعكس.

- شهرك انقلاب أو قلعة عبدالشاه سابقاً (هذا الشخص أخ لعبدالخان وهم من بني لام وكانوا يبنون قلاع في مساكنهم)

- أمير المؤمنين، العبارة سابقاً

-أزبید

-شهرک ساسان، میان رود، أو یسمى شمعون سابقًا وهذا یبین الثقافة السامیة فی هذه المنطقة، هنا ینقطع وجود المحولیة وجوارهم مع العرب.

-قری بیت حجی عامر ابو حمدان

أما من ناحية الشرق نحو نهر عقیرب (عجیرب):

-بیت خلف الهداق (الهداگ)، أو چغامیش

-بیت سید نور

-شهرک بهشتی أو زبید

-قریة بیت باقر آل کثیر

وأما من نهر الذرالی الموقع الأثری العیلامی چغازنبیل:

-بیت حاجات آل کثیر

-قریة بیت عظیم آل کثیر خنیفر

-قریة شنقر أو شنغر (شنغر)

-قریة بُنة عیسی

ومن ناحية جنوب غرب مدینة دسبول باتجاه مدینة الأحواز:

-گاومیش آباد

-زویة مشعلی

-زویة الخرسان

-زویة بن وار

-زویة سنجر

-قریة الربع، شهرک بیروزی

والکثیر من القرى العربیة التي لا یسع المجال لذكرها.

ولابد من القول أن العشائر التي تسكن هذه الأرض هي:

الکوتیة، بنی لام، کعب بكل تفرعاتها فی تلك المنطقة (الحمزة مثلاً)، ابو حمدان، دلیم، زبید، سادة، آل کثیر، وخليط من مكونات غیر عربیة یسمون بالمحولیة). (المصدر عن القرى العربیة، نوری حمزة).

لكي نجمع هذا المقال ونعطيه صبغة واقعية وعملائية نقول بالأخير:

مدينة القنيطرة أو دسبول مدينة ضمن إقليم عربستان التاريخي وضمن مشروعه السياسي المستقبلي وشعبها ضمن محاسبات السكان الأصليين وعلينا وعليهم أيضاً إيجاد روابط وقنوات اتصال وحوار لفهم هذه القضية.

أما قضايا الخلافية بينهم (حدود الجغرافية) أي الدسابة والدر والبختيارية تترك لهم حلها.

وأيضاً على أي خطاب في الساحة الأحوازية فتح النقاش حول هذه المدن مثل مدينة القنيطرة وانطلاقاً من خطابهم يمكن معرفة موقفهم تجاه المكونات الغير عربية في شمال الأحواز، وتسعى هذه الكتابة مد جسور الحوار والنقاش حتى في حال التصادم حتى نتعرف على منطق وتفكير وخلفيات هذه المكونات ومواقفهم السياسية والتاريخية، لا يمكن العمل في ساحة القضية الأحوازية والكثير من القضايا يتم الكتمان عنها والسكوت المطلق وكأنما قضية عار أن تكون الأرض فيها غير العرب:

صفونا فلم نكدر وأخلص سرنا

أناث أطابت حملنا وفحول

شمال عربستان علينا أن نكتشفه من جديد ونقوم برحلات استكشافية داخل هذا الأقليم والبحث عن مواضع المسكوت عنها في خطابنا ونحاول معرفتها وأن نعرف عن أنفسنا لهم من جديد، فكراً، ثقافة، تاريخ، موسيقى، فن، لأنهم تاريخياً ليسوا أعداء العرب ويمكن وجود خلفيات عدائية تاريخية لكن ليست عميقة (الدسابة) .

والأمر الآخر، ما يمكن أن يفشل أي خطوة نحو التعارف المجدد بين المكونات في إقليم عربستان خاصة (العرب، الدسابة، التسترية، البهبهانية)، (الدر والبختيارية حديثوا العهد في هذه الأرض)، هي مؤسسات الدولة الإيرانية التي تطلق على كل القوميات التي تسكن في أراضيها التاريخية (البلوش، العرب، الأكراد، الأتراك)، بأنهم أما من أصول فارسية أو هاجروا الى بلادهم، والمسؤولية الأخرى التي تقع على ذوي الشأن بهذه المواضيع، الهجوم على الدولة الامة الإيرانية وفضح تناقضاتها وأكاذيبها وبناء مشروع هدم هذه الدولة الأمة التي بنت كل تراثها وتاريخها معاداة وهمية للقوميات، وهذا الخطاب يؤثر على الأقليات داخل الأقاليم في ايران ويجعلها تنتمي للأقوى وتأخذ هويتها من الغالب، هذه المعادلة يجب أن تكسر بالوعي والحوار والكتابة ضمن مشروع متكامل لمستقبل إقليم عربستان (الأحواز).

تكتاف و صمود (ازمة السيول في الأحواز)

الرسامة سهام سجيرات

الحضارة هي نظام اجتماعي يعين الإنسان على الزيادة من إنتاجه الثقافي، وإنما تتألف الحضارة من عناصر أربعة: الموارد الاقتصادية، والنظم السياسية، والتقاليد الخلقية، ومتابعة العلوم والفنون؛ وهي تبدأ حيث ينتهي الاضطراب والقلق، لأنه إذا ما أمن الإنسان من الخوف، تحررت في نفسه دوافع التطوع وعوامل الإبداع والإنشاء، وبعدئذ لا تنفك الحوافز الطبيعية تستنهضه للمضي في طريقه إلى فهم الحياة وازدهارها. مفهوم الحضارة لا يطلق على كل سلطة وحكومة بل الحضارة تطلق على كل أمة تملك الموارد الأربعة الذي ذكرتهن ، الاقتصاد، النظم السياسي ،التقاليدوالعلوم والفنون .وإذا أمة لا تملك الموارد الأربعة فليس بحضارة مثل الكثير من الدويلات القديمة التي لم تستقر حتى تبني حضارة قوية ومهمة ولكن اليوم لهم ادعاءات كثيرة واكاذيب تنشر بكثافة.

وبالرجوع الى المصادر الاسلامية نجد تعريفا مميذا للحضارة للعلامة بن خلدون فيقول (ان الحضارة هي نمط من الحياة المستقرة ينشئ القرى والامصار ,ويضفي على حياة اصحابه فنونا منتظمة من العيش والعمل والاجتماع والعلم والصناعة , وادارة شئون الحياة والحكم , وترتيب وسائل الراحة واسباب الرفاهية)

من هم العيلاميون؟

حضارة عظيمة استمرت الاف السنين ولكن وجدت علائم ازدهارها 6000 سنة قبل الميلاد،العيلاميون عرفوا قبل التاريخ بالهتمتي(اهل تمتي) ولكن النصوص الذى وجدت في بابل تسميهم العيلاميين وهكذا يذكر في التورات ،وقد اشتهروا في ذلك الوقت بالصناعة الخزفيه مثل الخزف والفخار والطين ،وتحولوا فيما بعد من حرفيين الى جماعات محاربه تخوض المعارك والحروب ،ومن اشهر المعارك والحروب حرب سيالك وغزوا البابليين والسيطره على العراق لاعوام مديده ،تاريخ عيلام ينقسم الى ثلاثة اقسام ،عيلام القديم ،عيلام الوسط ، عيلام الحديث او الاخير .فعيلام القديم ينشاء حدود ثلاثة الاف قبل الميلاد ،وما قبل ذلك ولكن هذه دوره من التاريخ لا يوجد فيه الكتابه فلماذا لم نعرف ظهور ونشأت العيلاميين بصوره دقيقه وكل ما يوجد لدينا فهو بعد ابداع الخط التصويري ،الملوك الاوائل الذين حكموا عيلام القديمه يرجع تاريخهم الى نحو 4000 قبل الميلاد وكانوا في الجوار السومريين اهل بين النهرين وكانت في تلك الحقبة الزمنية يتبادل الحكم بين عيلام وسومر في يوم سومر يصل الى الاهواز وفي يوم اخر يصل عيلام الى بابل ،في عهد البابليين بدأت بعض الحروب في ما بين الحضارتين وجاء على اعقاب اولئك حكام من عائلة اوان (2600 ق.م) وقام الملك الحادي عشر بعقد اتفاقيه مع نارام سين العظيم ملك اكد وبدأت الامور تتحسن بين قدرتين عظيمتين في عالم القديم .من مهن هولاء العيلاميين صناعة الخزف والزراعة وصناعة الظروف المزخرفه للبيع والاهداء الى المعابد والبيوت فنرى ان كثير من مصنوعات اهل عيلام الذي صنعت في السوس وجيرفت توجد اثارها اليوم في بين النهرين والشام وهذه الاثار تدل على صدور الاواني من عيلام الى بين النهرين . الثانية عيلام الوسط ،2250 ق.م.تظهر عيلام بحكم عائلة اين شوشيناك اهم ملك هذه العائلة هو ابوالزور اين شوشيناك واستمر الحكم وفي سنة 1800 ظهرت سلالة سوكل مخ (النبي الاعظم) ومن المحتمل ان مفردة مخ متخذة من المخ ومفردة المغ دخلت في لغة اليونان فاصبحت ماگاش ثم تعربت الى مجوس فلمجوس غير الزدشت والمجوس ديانة شوشانية سامية موحدة والزردشت ديانة مشركة ؛ثم عهد انتاش جال(1220) الذي اسس دورانتاش وهي الديقورات الموسسه لرب العالمين وكانت ديانتته توحيدية.ثم تبتدي مرحلة شتروك ناهونتته ومن بعده ضعفت عيلام وابتداء حرب داخلي بين العيلاميين واتاح الفرصه الى البابليين ان يغزوا عيلام وينهبونه وتسقط الحكومه بيد نبوخذنصر .والمرحلة الثالثه: في هذه الفتره حيث نعثر على اسم هومبان ،شوتروك ناهونتته ،كودور ناهونتته وباقي الحكام وفي هذه المرحله تبدء محاولات جديده للدخول في بين النهرين وجرت حملات متعدده على بين النهرين ولكن بعد قليل ظهر اشور بني بال في بين النهرين وهجم على عيلام ودمر السوس وقتل اهل السوس وهجر الكثير الى فلسطين والشام ولبنان التي تاسست بلاد مثل بيروت على اسم بيروت العيلاميه وسامره ودير الزور من النازحين العيلاميين وبقت عيلام تحت سلطة الاشوريين حتى ظهور الهخامنشيين حدود خمس مئه قبل الميلاد ولكن لم تموت عيلام وظهرت محاولات على يد الملك العيلامي ال جين(ال حسينا) بن دارم في عهد داريوش الاول ولكن اعتقل على ايديهم وقتل في كرمانشاه ومن بعد ظهرت حضارة ميسان العيلاميه و الايليمائيس في الحويه والخفاجيه والشوش الى جبال مشداخ ومحافظه عيلام الحاليه واستمرت على صمودها حتى ظهور الاسلام ومن ثم العيلاميين احتضنوا الاسلام

وهم الذين ساعدوا المسلمين لفتح البلاد وهم الذين احتلوا تستر وكان يقال لهم بنو العم وبقوا الى يومنا هذا واندمجوا مع العرب المسلمين لانهم من قوم واحد وجذور واحده وهو القوم السامي والعربية لسان وليست قوم والقومية هي السامية التي تشمل جميع البلاد العربية في يومنا هذا ..وان العيلاميين كانوا يتكلمون اللغة الاكدية ومن بعد الارامية ثم السريانية حتى ظهور الاسلام..

تأثر العيلاميون بجيرانهم السومريون واثروا على السومريين، فبدأت العلاقات التجارية تاخذ مجراها بين التجار العيلاميين والسومريين وثم بدأت حروب بينهم ،اوجد العيلاميون نمطا جديدا من السكن وهو التجمعات السكنية او المدن وقد اسسوا لهذه الغاية المدن الكبرى ومن اهمها السوس التي كانت مركزا اساسيا للتجارة ومدينه اوان التي تقع بين السوس وتستر،اول اثار عيلاميه كانت في زمن سارگن الاكدي وفي هذا العهد اتخذوا اللغة الاكدية كلغة رسمية لحضارة عيلام. وسارگون هو الذي هجم على عيلام واحتل بلادها وبعد وفاته انقلب العيلاميون على ريموش ولكن هزمهم وقد وجد علماء الاثار في حفريات مدينة بابل غنائم اثريه من عهد ريموش الذي اخذهن من السوس،اظهرت الحفريات الاثريه وهذا ما اكدته التواريخ عن شجاعة الشعب العيلامي وتمرده على الملوك التي حكمت بعد ريموش وقاوموا مدة طويلة حتي ظهر نارام سين واستقرت الاوضاع ،في عهد الاكديين وفي زمان نارام سين ظهر التطور وال عمران وبنيت القصور وشيدت التماثيل للملوك ولكن اللغة الاكديه في هذا العصر طغت على اللغة العيلاميه وسادت في هذه البلاد ووجدوا علماء الاثار عقود تجاريه وفيها اسم الحاكم نارام سين الاكدي ،في هذا العصر العيلاميين استطاعوا ان يعيدوا مكانتهم المعنويه والقياده تحت امر بوزور انشوشيناك حاكم السوس ،وقد بنى بوزور المعابد وزخرفها باجمل المجوهرات وحين توفي نارام سين اعلن عن اسقلاله وشن الهجوم على بابل ووصل الى شمال اكد وكان ملكا لفترة قصيره لان الاقوام اللولوبيه وغوتيه بدأت الحرب على عيلام واسقطوه واستمرت عيلام وبقته حيه وتبادل الحكم بين ابنائها.

الشوش ؛ السوس . عاصمة الدينية والسياسية لحضارة عيلام ومن اقدم البلاد في العالم واستمرت حضارة عيلام فيها مايقارب 6000 سنة او اكثر من ذلك. والسوس هي شجرة تنبت في هذه البلده و..
دستوا: بلدة عيلامية في القرب من مدينة تستر وتاريخها يرجع الي 4000 قبل الميلاد ويوجد فيها تراث عيلامي ومقابر لملوك عيلام.

شوشتر: تستر. بلدة عيلاميه اسست علي يد تستر بن نون بن عيلام بن سام وهي من اقدم البلدان ويوجد فيها الكثير من المعالم الاثرية وتغيير اسمها مرارا وكرارا من تستر الى اوان حسب ما يقولون الباحثون ودستوا وشوشتر .يوجد فيها شلالات من ابداع العيلاميون وبند ميزان وقلعة سلاسل وكثير من المعالم الاثرية.

الخويس؛ خويس. ملك خويش هو من ملوك عيلام واليوم اسم قرية ميثم التمار في القرب من السوس

صوفان: صوفان مفردة عيلامية اكدية واسم لشخص يقال انه كان نبي واليوم قرية في تستر اسمها صوفان

شائور؛ اسم عيلامي كان ولا يزال يطلق على نهر ينقسم من نهر الدز ويمر من وسط السوس في القرب من نبي الله دانيال (تاريخ عيلام .بيراميه .ص.20)واقدم اسم لهذا النهر هو نهر اولاي.

حوزيا: حويزه من اقدم المدن في عهد حضارة ميسان وكانت اول عاصمة لهذه الحضارة واستمرت حتى عهد المشعشين وتدمرت المدينة جراء الحرب الإيراني العراقي

الاهواز: هي مفردة تغيرت على مدى التاريخ والبعض يقولون انها اتت من الحوز والحيازه والبعض يقولون من الهوز ولكن هي بلدة من اقدم البلاد وتاريخها يرجع الى بني عيلام ولكن في العصور الاسلامية وقبل ذلك مرارا تغيرت المدينة من مكان الى مكان ولكن فيه ترات من عيلام وحضارة سومر وكلمة و لم يعلن عنها شي ونرى في بعض الكتب الاثرية ومن المحتمل ان تكون هي شوشان وهيدالوان ليس محدد الموقع الاثري في الاهواز.

خاراكس: وخارك(المحمرة) هذه البلدة من اقدم البلاد العيلامية ويرجع تاريخها الى الالفية الأولى قيل النيلاد وترعرعت في عهد اسكندر المقدوني وحضارة ميسان وكانت هذه البلدة من اقدم الموالي في العالم وكانت التجار تحمل البضائع من المحمرة الى الهند. رامز: وهي بلدة قديمة يوجد فيها كثير من التراث العيلامي ومن اقدم بلاد الاهواز ويوجد فيها معبد سرك المندايي ويقال ان فيها المنجيق واور والنار الذي رموا ابراهيم (ع) في النار.

دورق: دورق او السورق اسم عيلامي ويرجع تاريخه الى 1120 قبل الميلاد وكان في هذه المدينة معبد عيلامي باسم اوبور كوبك وكان يصنع فيه نوع من الفخاز له ماخذ ويطلق عليه الدورقي يعني صاحب الدوارق والدوارق يعني الماخذ (باستان شناسي عيلام، دانيل پاتس)

ميسان: ميشاء حضارة عيلامية يرجع تاريخها الى الألفية الثانية قبل الميلاد وكانت عاصمتها حوزيا يعني الحويزه.

كارون: كورن: مفردة عيلامية ومن اقدم الاسماء العيلامية ويطلق على نهر كارون الذي يبتدي من جبال زقوراس وينتهي الى الخليج وتاسست عدة حضارات على ضفاف هذا النهر.

كرخه: مفردة عيلامية اكدية واسم نهر بمعنى القلاع في الاكدية وكان يطلق عليها اسم اوقنو يعني الماء الحلو...

خارك: مفردة عيلامية وتطلق على جزيرة خارك الحالية ويرجع تاريخها الى حضارة ميسان واقدم من ذلك و خاراكس المحمرة.

بههان:ارجان:باب هاني: هي مدينة تراثية وفي تراث من عيلام ويقال ان اسمها القديم باب هاني يعني باب دخول ارض ملك هاني.

البعض منا و مع الأسف عندما يتطرق إلى موضوع تاريخي او إجتماعي، يجهل الفترة الزمنية التي يتحدّث عنها. و يقيسها بمقاييس الزمن الذي يعيش به. مستخدماً تحاليل مغمّسة بمفردات حديثة و نابعة ايضاً من الخلفيات أليديولوجية التي يحملها هو. ولهذا تصبح تحاليله فوقية سطحية و غير موضوعية. و لهذا

يبقى حديثنا مع بعضنا البعض في أغلب الأحيان يبقى مبتوراً. لأنك و على سبيل المثال ولا الحصر إذ تُلغِظت بمفردة "القبيلة" هُوجمت و إ تُهْمَت بأنك إنسان قبلي، رجعي، متخلف و تنوي الدفاع عن الإقطاع...!!

ولهذا اضطررت لكتابة هذا المقال لفهمي حول مصطلح "القبيلة". و جعلتها سلسلة مقالات لسهولة الإسهاب بها.

1. الأحواز قبل الإحتلال ..

2. الأحواز بعد الإحتلال ..

3. الأحواز قبل الحرب الإيرانية العراقية ..

4. الأحواز بعد الحرب ...

1. الأحواز قبل الإحتلال:

ألأحواز قبل الإحتلال كانت لها دولة و منها دولة المشعشعيين و دولة الكعبيين. و لكن شأنها شأن جيرانها في ذلك الوقت كانت لا تمتلك معايير الدولة في مفهومها المعروف والمتداول في عصرنا هذا. بمعنى آخر كانت تركيبتها المجتمعية (الإقتصادية . القضائية . العسكرية . السياسية و الثقافية و ..) كانت فاقدة الى مؤسسات اي الشق الثاني و المهم ألى و هي الحكومة. و كان كل ثقلها مرتكزاً على النمط القبلي و العشائري. و مصير تلك القبائل و العشائر منوطة بيد هذا او ذاك الشيخ. و تصرفات هؤلاء مرتبطة حسب إئتلافات و مصالح مناطقية و نفعية لكل من تلك الشيوخ. و كما اثبت الدهر بأن تحالفاتهم و قراراتهم و إتجاهاتهم كلما توحدت كلما كانت انتصاراتهم حاسمة لصد أي هجوم عليهم من قبل الغزات. و كلما تشتت كانت لصالح اعدائهم.

1.1. التركيبة الإقتصادية ...

كان الإقتصاد يرتكز على الزراعة و الفلاحة و الصيد و جني المواشي. ففي الضفة الشرقية من الأحواز (إتخاذي لتلك التسميات لسهولة وصفها الجغرافي) كانت النخيل متواجدة بشتى أنواعها. و كانوا الأحوازيون يطلقوا عليهم تسمية "الحضر" و لكثرة التمور هناك و تصديرها الى الخارج، ذاع صيتها و لهذا سُميَ الشيخ خزعل ب "ملك التمور". و لمحاذات الضفة الشرقية من شط العرب و مدينة البصرة من جهة و الخليج العربي من جهة أخرى كانت التجارة المتبادلة بينها و العالم الخارجي متداولة و لهذا السبب كانوا اكثر وعياً و إنفتاحاً من غيرهم!.. و ضف الى هذا صيد الأسماك و الطيور من شط العرب و الخليج العربي و ايضاً "هور الفلاحية"... في الضفة الغربية: كان الإعتماد على زراعة القمح و الشعير و السمسم و الرز "إلشلب" و جني المواشي .. و لهذا و من انواع الرز و الذي إشتهر هو رز الحويزة "تَمَن إحويزة". ضف الى ذلك صيد الطيور و الأسماك من نهر الكرخة و "هور العظيم"...

و لموقعها الجغرافي الخاص بها كان إرتباطها مع العالم الخارجي ضئيل و البوابة الجذيرة للذكر بها هي

مدينة العمارة و عدد قليل من المدن و الأرياف الصغيرة المعزولة. و كانت باب رزق للتجار الأحوازيين و بعد الإحتلال إستمرت عن طريق التهريب و المقامرة و من السلع المهربة كانت "ألسيّل - جمع الشييلة - العصا صيب النسائية، البشت، أليزر (البطانيات) المحاكة من الصوف، وجوه الوسادات، الحنة، البخور، الدشاديش، الكوفيات والشاي والقهوة (القهوة لأصحاب المضاييف!) ... كانوا شيوخ العشائر و القبائل - بعد الإحتلال اصبحت ملك الدولة الغاصبة - هم أصحاب الأرض. و عندما ينتهي الفلاح من تهيأت المحاصيل.. يأتي منتسبوا الشيخ الى الأمكنة التي تجد فيها تلك المحاصيل لتقسيمها الى حصص.

ثلث يذهب الى الشيخ، حق الأرض. و الثلث الثاني أيضاً، حق المياه "الماء لسقي المحصول و عادتاً مايكون ثلاث مرات في السنة و يؤخذ ايضاً حق الميراو و الناطور. نظارة البيادر. و حق القهوة. ضيافة الشيخ في المضيف -

و كما لاحظنا لن يتبقى للفلاح إلا اقل من ثلث المحصول الذي تعب عليه طوال سنة كاملة ... و لحسن ختام هذه الفقرة من دراستنا. استلخص الكلام بشعر - على طريقة شعر الحديث - كنت قد خرجت به قبل اكثر من ثلاثين سنة لوصف حال الفلاح:

انه الفلاح وتفّلح
ولمنجل يگص بيدي
انه الفلاح غير إلسبل، غير الكاع
ما تعرّف مراويدي
أكزّب، بلكراب الكاع
وزرع بس انه اوحيدي
وتاني المطر وتنظر
إجاني الغيم، إجاني المطر
ولكاع اللي غفرا طلع بيه العود
وتنطرت هلنوب الشمس
لمن تيبس العود
ونه احصد، نوب ادوسن، مره اذري
ولتعب وياي

او إجه وكت المجاسم
ها.. إجاني الشيخ يتلوح
وتجاسموا محصولي
تعب عمري
" ثلث للكَاع . ثلث للماي
جيله اتروح للميراو
جيله اتروح للناطور
جيله اتروح للكهوا
جيله اتروح حگ ديوان "
إشبگه عندي ؟
بگه بس الفُكُر عندي
شريد إعطي إطلابا الخذيت على السلف منهم
للچايات و القندات
گضبيت العمر بلاهات
لا راحا و لا فرحا
و لا عيد إلفاني وعيّدت بي وفتره گلي
هم تدري يا يوم الي افرح بي وگولن عيد ؟
يوم الي يصّح هذا المثل من گال : إعطي الكاع للفلاح ... إعطي الكاع للفلاح ...

قاوم العدو بالحفاظ على أسماء مدنك

قاوم العدو بالحفاظ على أسماء مدنك

برخی اسمهای اصلی شهرهای عرب نشین که ازدوره رضاشاه تاالان تغییر یافتند
تعرف على بعض الأسماء التي تم تغييرها منذ حكم رضاه شاه حتى الآن

تعلمها و إستخدمها بمحادثاتك و حتى كتابتك بالفارسية و إحتفظ بها و علمها لأطفالك و من حولك. لأن إهمالك سيعطي مشروعية للزيف و التزوير .

- 201- حي المعموري في المحمرة الى مولوي
- 202- قرية خين في المحمرة الى خرمان
- 203- قرية طراح ١ (في الحميدية) الى رامسه ١
- 204- قرية طراح ٢ الى رامسه ٢
- 205- قرية الحثوگ (مسير خزرج السوس) الى مگران ١
- 206- قرية العذب الى مگران ٢
- 207- قرية الرگیبة الى مگران ٣
- 208- حي الفياضي في عبادان الى كوي ملت
- 209- قرية المدبجیة (في رامز) الى مربجة
- 210- قرية الزراقلة (في رامز) الى زراقلي
- 211- حي الصوينیخ (عبادان) إلى كوي وحدت
- 212- قرية بيت إكويش (طريق الأهواز _ السوس) إلى أكیوش AKIVASH
- 213- الفلاحیه الدورگ الى شادگان
- 214- الیراحی الى شهرک چمران
- 215- الزنجیر الى شهرک رجایی
- 216- المحمره الى خرمشهر
- 217- خراکويش الى خرماکوشک. (الأهواز)

قصيدة موعد لقاء خراج السياج

بقلم: الشاعرة مريم الكعبي

غير آبهة بسُلطةِ اليومِ الحديديةِ،
غير آبهةِ بخيوطِ العنكبوتِ ووهجِ البعيدِ

تخلعُ عقاربها الساعةُ،
او كائنٌ آخر لا اعرفه يخلعُ الاسواط عن الوقت،
أو ربما أنا،
هي التي تهرب من اللوحة المعلقة على الجدار منذ زمن بعيد،
فلا أعرف من يقودُ اللاوقت في لحظة الحب العميقة
كي تتأرجح الحياة بين مواطي اللذة والجرح
فوق العقارب المهشمة في شرفتنا،
الشرفة الملاحقة،
التي نجت من مشروع تدجين الهوى،
وتوسيع الشارع،
وزحف الصحراء.

يطلُ علي مبتسماً
ساحقاً هشيم الوقت
راكلاً قُضبان الشرفة
ويضعُ عنقه المحزورَ بين يدي.

اخلعُ شالي السميك
وأعلقه على مشجب الليل،
تاركةً عنقي للريح
لنكون متشابهين في النهاية
النهاية الناجية من طوق البداية
النهاية الناجية من قبضة من يدافعون عن الشيطان
ومن يخافون من الشيطان.

دمعةٌ وحيدةٌ تُرفرفُ بيننا،
آخرُ ناجيةٍ من جفافِ الأنهار
تَبسُّطُ أجنحتها لتكون نهرًا
يغسلُ حُطامَ الوقتِ المُتَشَبِّثِ بلقائنا،
لكننا مولعانُ بنهايةِ القصةِ
كي تطفحَ على السطحِ جميعُ الكدِّماتِ، والبقعِ بالسوداءِ،
والجروحِ المتواريةِ في ازرارِ المصالحِ،
وغُبارِ البيادقِ المُسرعةِ إلى موتها الأخيرِ،
وخناجرِ القبائلِ العالقةِ في الرمالِ.

فنفوصُ في نبعِ هذه الدمعةِ العزيرةِ
مع الخيولِ الهاربةِ من المرابطِ القديمةِ
والعطورِ الثائرةِ على أسيجةِ الحدائقِ
والأراجيحِ المتمردةِ على مواعيدِ الإعدامِ.

نلتقي حيثُ طفولتنا المضيئةُ خارجَ الوقتِ
توقُعُ بحبالِ المصيدةِ التي كنا نصطادُ بها العصافيرَ
برفقةِ سلةِ الخوصِ،
برفقةِ خيانةِ السَعَفِ،
على مرأى من عيونِ النخيلِ الشاهقةِ في باحتنا الكبيرةِ،
نلتقي حيثُ نكبُرُ
ونفتلُ حبالَ المصيدةِ من جديدِ،
لتصبحَ حبلَ غسيلِ،
نعلقُ عليه نظراتنا المبللةِ.

يقول: لولا موعديك، لكنتُ إفطارَ المشنقةِ هذا الفجر
أقول: لولا موعديك... لكنتُ فزاعةً ترعبُ العصافير.

ونلتقي في موعدينا الأزرق
حيثُ الحبالُ تهربُ من وجعِ ذاكرتها إلى شرفتنا
لتستحمَ في دموعِ العصافيرِ الثكلى
التي فقدت أغانيتها هذا الصباح،
ولتزيلَ عن قَدَرها
رائحةَ دمعِ ضحاياها في الفجرِ الفاتت
ورائحةَ أسمائهم في الفجرِ القادم،
وهي تنوحُ: ليتني كنتُ أرجوحةً أتأرجحُ بينِ ضفتي النهر
مشدودةً بمعصمِ الشمس،
تتزلجُ قطراتُ المطرِ على أشعةِ الضوء
وتهتفُ: احضنيني! احضنيني!
وأضُمها قبل الغرق،
نَسبُحُ في حُضنِ الموج
ونَسكِبُ أليدَ في فمِ الأسماكِ الصغيرة
التي لم تتذوقِ الرملَ بعد.

نلتقي في بياضِ القصيدة
القصيدةُ الكبرى التي نخشى أن نكتبها وتحترقُ الأوراق.

موعدينا في جُرحِ السيناريوهات الخرساء،
المُشبعةِ بالغبارِ في خزائنِ المسرح،

حيث نخلعُ أَدوارنا لنكون لغةً لمن تضرّجوا بدمِ السنتهم.

نمشي في جنازة الرسوم الميته منذ عقود

وننتهي خلفَ اللوحِ المعلقةِ

ماسكين بريشتنا المائية

حالمين برحلةٍ بعيدةٍ تُمزقُ الجدران.

نلتقي في الخيمةِ الأخيرةِ

التي لم تقلعها العواصفُ الرمليةُ

ولم يبلعها الإسمنت.

الخيمةُ التي تضعُ الشمسَ تميماً على ناصيتها

وتصبحُ مزرعةً قمحٍ ترافقُ العصافيرَ في ليها الطويل.

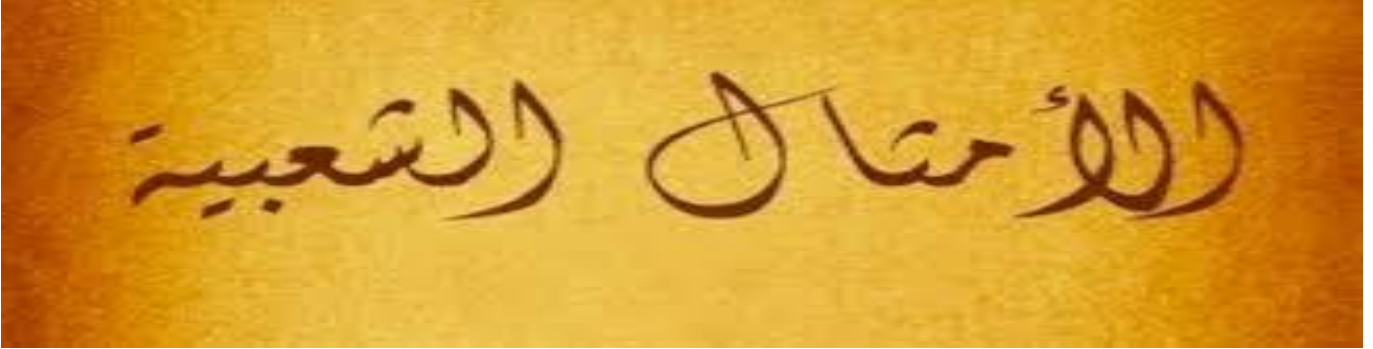
نلتقي في الشرفةِ الوحيدةِ التي تحطُ على أكتافِ الليل،

ولا يتوقفُ في دورها المصعدُ الرسميُّ

ولا يعرفُ عنها المعمارُ ولا البوّاب.

نلتقي ونفرطُ الحُلمَ ضوءاً وننثره في انحاءِ الظلام

لينبتَ آلافُ العشاقِ وآلافُ الشرفات.

امثال و حكم احوازية .. 21

سواها زماني وياي بلحدھ
مدري هاي هيّ ، لو بعد عنده

..إذا تصورنا ، شط كارون ، نرى أن مجرى
المياه فيه قد لا يكن على إمتداد متساو. بل له
انحراف و إعوجاج، حسب شواطئه. و كل
إعوجاج، الذي قد يكن يشبه الزاوية، يسمّى
الحدّة.

فمجرى المياه طوال السنين يأخذ معه التراب
من تحت الحدّة. و يبقى من فوق وكأنه ارض
صلبة! ..

صاحب المثل، ربما كانت له هموم، فأراد أن
يخلي بنفسه. فجاء الى الشاطئ و وقف فوق
الحدّة و كان يتصورها رصينة، فخانته و
هبطت به الى الأسفل..

فصاح (و صياحه شعراً بت) معاتبا لحظته
السيئ:

سواها زماني وياي بلحدھ ... مدري هاي هيّ
لو بعد عنده! .

امثال و حكم احوازية .. 22

إيد إلما تشابجهه ،

بوسهه ، ما باس! ..

إيد إلما .. يد ألتّي لم]

تتمكّن [

تشابجهه .. تشابكها ،

تلاويها

بوسها ما باس .. بوسها،

قّبلها .. لا باس

.. أليد ألتّي لن تتمكّن من

مشابكتها أو مقاومتها،

بوسها (إخضع لها) لا بأ

س.

هذا ألمثل، يشابه ألقول ..

قبول الأمر أواقع، أي

ألاستسلام وألخضوع إلى

ألقوة ألقائقة!

من أجل معرفة هذا ألمثل،

علينا أن نتطرّق إلى شئ

من ألقلسفة..

هناك رأيين أو فلسفتين

على ألساحة:

أأولى . أالمثالية أي أالإيديالية ، و يعتقدوا أنصارها، أن ألقكر (ألقلام) مقداً على ألعمل و ركائزه

ثلاث..

الف . عزلة ألقاشياء عن بعضها.

ب . سكون ألقاشياء و عدم تغييرها.

ج . و في ألقنهاية تسلسل ألقاشياء.

ألقانية . و هي ألقلسفة ألقادية أي ألعلمانية،

و يعتقدوا أنصارها، في تقدّم ألقادة على ألقكر و تركز هي ألقخرى على ثلاث نّقاط أيضا..=

الف . ألقاشياء مرتبطة ببعضها ألبعض.

ب . كّل شئ في حال حركة.

ج . تغيير ألقمية إلى ألقيفة.

و إذا عِدنا إلى مثلنا بعد هذهي ألققدمة، نرى فيه ألقحث على ألسكون بتدّل ألقركة و ألقضوع بتدّل

ل ألققاومة!

وبلعكس من ذلك فإن العمل والحركة هما يسرّ تقدّم البشر وطموحه للتغيير والتطوّر. نحن نرى في هذا المثل، التقية والخضوع والإستسلام للأمرالواقع وهذا ما يخالف الشيم العربية و القيم الإنسانية..

– يجد مثل ثان، يشبه هذا المثل و صاحبه يقول بلغة تبدو بدويّة " قصباء على البيل (الإبل) تركب جاريات السفن " ! ..

امثال و حكم احوازية .. 25

طاسة إبطن طاسة و بلبجر ركاسة! ..

هذا الكلام قبل ان يصبح
مثل كان (جرّاوا) اي
حزورة..
و الجواب هو (الرّكّة . من
الأكدية ، رقو .)
السلحفاه..
لأن الرّكّة اي السلحفاه
محبوبة من الأعلى و
الأسفل بدرقة مقعرة على
شكل قبة . و كأنها طاسة
فوق طاسة . و عند ما
تدخل البحر تقع في الضياع
..
أما المعنى المراد منه (ك
مثل) ..

إذا تصورنا السلحفاه بحجمها مهما كبر ، عند ما تدخل البحر العارم بوسعه و امواجه المخيفة ؛
كيف يصبح حالها .. (تذهب و تأتي حسب الجزر و المد)!
اي فاقدة الإرادة و التصميم..

إذاً عند ما تشتد و تختلط الامور على صاحبها و تُقلق الأبواب امامه و لا يرى سبيلاً لمحنته .. و في
هذه الحالة المزرية . يقول لنفسه او لغيره : (چنه صارت . كأنها اصبحت ..) طاسة إبطن طاسة
او بلبجر ركاسة! ..

يستخدم هذا المثل في الاحواز فقط . و في البلدان العربية الاخرى ، مثل الخليج العربي يقال
" ضايعة الطاسة " المعنى متقارب و لكن جذور الحكاية متباينة ..

--
لنا مثل ثان قريب لهذا المثل و يقول : حال السدانة بلماي.

سرکوب و ظلم علیه جوانان تحصیلکرده و دوستدار فرهنگ اهوازی را متوقف کنید

سه فعال فرهنگی اهوازی در خطر شکنجه و بیماری کرونا
فادی کروشات و ضیاء کروشات و محمد بوعدار را آزاد کنید!

فادی کروشات

ضیاء کروشات

محمد بوعدار

نقطه الشکل

در حالی که شرایط بحرانی بیماری کورونا جهان را تحت تاثیر قرار داده است و تمام سازمان های انسانی و حقوق بشر از حکومت ها استدعا دارند در جهت مرخصی و بهبود وضعیت زندانیان اقدام کنند سرکوب و ظلم نیروهای امنیتی علیه جوانان تحصیلکرده و دوستدار فرهنگ اهوازی ادامه دارد.

روز یکشنبه ۲۴ فروردین نیروهای امنیتی با یورش به منازل علیرضا (فادی) کروشات و ضیاء کروشات و محمد بوعدار با مصادره وسایل شخصی این سه فعال (موبایل ولپ تاب و کتاب ها) و مصادره ی موبایل های تمام اعضای خانواده شان آنها را به مکان نامعلومی انتقال دادند... (محمد بوعدار در روز بازداشت فادی کروشات و ضیاء کروشات در منزل نبود و چهار روز بعد بازداشت شد)

این اقدام نیروهای امنیتی تجاوزی آشکار به آزادی های مدنی و اقدامی ظالمانه است که ظلم و سرکوب نیروهای امنیتی علیه فعالان فرهنگی و جوانان برومند اهوازی را آشکار می کند.

ظلم و سرکوبی که رفته رفته عرصه زندگی را بر فعالان مدنی اهوازی تنگ کرده است این بازداشت ها سندی آشکار بر خفقان موجود علیه مردم الاهواز است زیرا که سه فعال بازداشت شده از جمله جوانان با فرهنگ تحصیلکرده و محبوب در بین فعالان و دوست داران فرهنگ اهوازی است.

فادی (علیرضا) کروشات ۲۹ ساله دارای مدرک کارشناسی ارشد در رشته حقوق، ضیاء کروشات ۳۰ ساله متاهل دارای دو فرزند دختر و محمد بوعدار ۲۴ ساله دارای مدرک کارشناسی حسابداری از جمله فعالان تحصیلکرده ای هستند (فادی و ضیاء کروشات پسر عمو و ساکن منطقه ی فرهنگ شهر اهواز و محمد بوعدار ساکن منطقه ی کیانشهر اهواز هر سه ساکن شهر اهواز) که در جهت زنده نگهداشتن مناسبات فرهنگی و فعالیت های اجتماعی و تشویق جوانان به تلاش های سالم فرهنگی و اجتماعی و تلاش برای دور کردن آنان از آسیب های اجتماعی فعالیت داشتند.

چه جرم و جنایتی در زنده نگهداشتن مناسبات فرهنگی و فعالیت سالم اجتماعی و ادبی وجود دارد که نیروهای امنیتی با شدت و هجمه به منازل این فعالان یورش برده و با کتک و مصادره ی وسایل شخصی و ایجاد رعب و وحشت و در شرایط بحرانی کورونا آنها را به مکان نامعلومی انتقال داده اند طوری که تا الآن هیچ خبری از این سه فعال اهوازی در دست خانواده ها و آشنایان نیست...

(خبرها از انتقال ضیاء کروشات به زندان مرکزی اهواز معروف به شیبان حکایت دارد اما همچنان دو فعال دیگر فادی (علیرضا) کروشات و محمد بوعدار در پی خبری و شرایط خطرناک شکنجه و سرکوب و بیماری کورونا وجود دارند)

سیاست گروگان گیری، هم استراتژی وهم تاکتیک

خالق جرفی

سیاست گروگان گیری هم استراتژیک هم تاکتیک یعنی چه؟

گروگانگیری یک ویژگی دائمی و یک سیاست پایه ای در رژیم ایران بوده و باقی خواهد ماند. از زمان تاسیس جمهوری اسلامی ایران در سال 1358 شمسی (سال 1979 م) این سیاست با حمله به سفارت آمریکا و به گروگان گرفتن بیش از 60 کارمند سفارت آمریکا و نگهداری 52 آمریکایی برای 444 روز در زندان، استارت خورد.

رژیم به مرور زمان دریافت که در معامله با کشورهای جهان، این یک سیاست پیشبرنده است و می تواند بر مبنای آن با دیگران "گفتگو" کند و از آنان "اخاذی" نماید. تکرار این تاکتیک در این یا آن جای جهان و در قبال این یا آن کشور و سود دهی آن، تبدیل به سیاست اصلی رژیم و بعنوان یک استراتژی در تعامل با دیگران درآمد.

عامل اجرایی این سیاست در سطح جهان و منطقه، سپاه پاسداران و ارگان های متعدد آن می باشد.

پاسدار عباسی، تئوریسین و سرچماقدار گروههای سرکوبگر بسیج ضمن اعتراف به این سیاست می‌گوید: "برای آزادی جیسون رضاییان یک میلیارد و 700 میلیون دلار گرفتیم. 3 میلیارد دلار بابت خون‌بهای سردار سلیمانی از طریق قطر پرداخت شد. می‌خواهید مشکل تحریم حل شود بگذارید گشت‌های ما 10 - 20 آمریکایی را گروگان بگیرند، هفته‌ای یک میلیارد دلار هم بگیریم آخر سال می‌شود 54 میلیارد دلار".

(سایت حکومتی بهار نیوز 6 بهمن 1398)
هم‌چنین پاسدار حسن عباسی در ادامه به درآمد‌های سرشار سپاه برای صدور ترور، جنگ‌های نیابتی و حمایت از گروه‌های تروریستی در منطقه از طریق گروگان‌گیری اتباع خارجی اینگونه اعتراف می‌کند: «ببینید شیوه بودجه در آوردن سپاه چگونه است؟ یک جاسوس می‌گیرد و در قبال آزادی اش، دولت ایران یک میلیارد و 700 میلیون دلار از آمریکا می‌گیرد تا جاسوس را تحویل دهد. لذا سپاه با یک جاسوس گرفتن یک میلیارد و هفتصد میلیارد تومان می‌گیرد. لذا سپاه با یک جاسوس گرفتن آن یک میلیارد، دو میلیاردی که دولت می‌خواهد به سپاه بدهد در می‌آورد».

این سیاست که بطور عملی بوسیله سپاه و ارگان‌های مختلف آن انجام می‌گیرد، بوسیله عنصر سیاسی که همانا وزارت خارجه است، به "نقد" و "پول" در می‌آید. مواضع وزیر خارجه رژیم در کنفرانسها و مجامع بین‌المللی تماماً مهر تأییدی بر این واقعیت می‌باشد.

برای نمونه جواد ظریف طی سفر خود به نیویورک، بطور آشکاری از این سیاست دفاع کرد و آزادی گروگانها را منوط به "تبادل" با زندانیان حکومتی که عمدتاً دست در ترور، جاسوسی و یا دور زدن تحریمها داشته اند، زد.

دراین رابطه پیشتر سخنگوی وزارت خارجه رژیم گفته بود: "ظریف پیشنهاد نقل و انتقال به صورت پکیجی را در توثیت خود داد و الان هم بعد از مبادله ما آماده هستیم تا همه گروگان‌هایی که ما در آمریکا داریم در قالب یک پکیج مبادله کنیم".

رژیم این استراتژی را در چند زمینه اصلی بکار می‌برد که در اینجا به چند مورد اصلی که تا همین امروز شکل اصلی گروگان‌گیری و باج‌گیری را تشکیل می‌دهد، اشاره ای می‌کنیم.

1- گروگان‌گیری افراد خارجی یا افرادی که تابعیت دوگانه دارند.

خارجی‌هایی که امروز برای کار، تحصیل، یا دیدار خانواده شان به ایران می‌روند مکرراً توسط رژیم ایران هدف گرفته می‌شوند؛ رژیم آنها را به چشم فرصتی برای گرفتن پول از دولت‌ها و یا فرصتی برای تغییر سیاست دولتهای دیگر در قبال خود می‌بیند. رژیم با اینکار این دولت‌ها را تحت فشار قرار می‌دهد و بدین وسیله از آنها باج می‌گیرد.

به طور مثال دولت اواما برای آزادی چند شهروند ایرانی آمریکایی 1 میلیارد و 700 میلیون دلار را به صورت نقد برای رژیم سرکوبگر حاکم بر ایران ارسال کرد و در کنار آن نیز چندین قاچاقچی را به صورت رسمی و 18 قاچاقچی را به صورت پنهانی آزاد کرد.

همین سیاست در قبال گروگان های انگلیسی ایرانی صدق می کند. آخرین نمونه آن نازنین زاغری است که رژیم درخواست 450 میلیون پوند در برابر آزادی آن کرده است.

از اواخر سال 2017 تا اوایل 2018 چندین شهروند دیگر دو تابعیتی (برخی از آنها حتی طرفدار جمهوری اسلامی و لابی آن در بریتانیا) برای وارد کردن فشار قانونی به دولت آن کشور بازداشت شده اند.

2- به گروگان گرفتن یک کشور از طریق باندهای مافیایی دست ساز خود در آن کشورها و بدین شکل منطقه را به گروگان می گیرد.

یکی از شیوه های بسیار پیچیده و البته ویرانگر، گروگان گیری یک کشور به وسیله احزاب و سازمان های دست ساز در آن کشور است. بطور مثال لبنان و عراق و یمن نمونه های بارز این سیاست است. رژیم با سرمایه گذاری و تشکیل ملیشیا و نیروی نظامی در کشورهای مختلف و سرمایه گذاری روی اقلیت های دینی یا قومی، توانست این اقلیت ها را تبدیل به نیروی اصلی صحنه آن کشورها نماید. سپس از آن طریق کل کشور را به دست می آورد. با استفاده از همین نیروهای دست ساز و البته بسیار سازمان یافته و مسلح، نیروهای مخالف را از بین می برد. با استفاده از همین نیروها است که کل این کشورها را به گروگان سیاست خود تبدیل نموده و از این طریق با ایجاد شبکه های مافیایی به کسب درآمدهای سرشار اقتصادی دست می یابد. و از طریق همین باندهای مسلح که شکل سیاسی حزب به خود گرفته اند، در پارلمان و دولت همان کشور، حضور پیدا کرده و سیاست خود را پیش می برد.

3- گروگان گیری نیروهای نظامی کشورهای مختلف

این امر چه به شکل مستقیم همانگونه که در گروگان گیری سربازان آمریکایی و کارکنان کشتی های نفتی در خلیج دیدیم و چه به شکل غیر مستقیم از طریق عوامل خود در کشورهای مختلف لبنان و افغانستان و عراق و یمن و فلسطین مشاهده کردیم، صورت می گیرد.

گروگان گیری سربازان و ملوانان کشتی آمریکایی در خلیج و درخواست پول مقابل آزادی آنها.

در عراق با نمونه های مختلفی مواجه بوده ایم. دستگیری بسیاری از شاهزادگان قطری که برای شکار و تفریح به عراق آمده بودند و سپس با دریافت میلیاردها دلار از قطر و آزاد کردن تدریجی آنان.

در قضیه گروگان گیری 5 بریتانیایی در عراق و انتقال آنها به ایران، روزنامه انگلیسی گاردین طی مطلبی نوشت:

".. سپاه پاسداران مسئول گروگان گیری پنج بریتانیایی در عراق و انتقال آنان به ایران است... گروگانها در ایران در زندانهایی نگه داشته می شده اند که در اختیار نیروی قدس سپاه پاسداران بوده اند... گروگان گیرها پس از این که موفق به گرفتن باج از دولت بریتانیا نمی شوند، سه تن از گروگانها را می کشند. نفر چهارم هم به احتمال بسیار دیگر زنده نیست. پتر مور، نفر پنجم، که در روز چهارشنبه (30 دسامبر) آزاد شد، متخصص کامپیوتر است. او جزو تیمی از کارشناسان بوده که مأموریت داشته اند به وزارت دارایی عراق کمک کنند تا رد آن میلیاردها دلار درآمد نفتی و کمک خارجی به عراق را پی بگیرند که به خزانه کشور راه نیافته بود... طرح گروگان گیری را ایران پیش برد تا پی برده نشود که ایران در بالا کشیدن پول عراق

دخالت دارد... گروگانها در دو اردوگاه نیروی قدس نگه‌داری شده‌اند، یکی واقع در قصر شیرین است و دیگری که "تهران پارس" نام دارد، در نزدیکی‌های قم است.» (روزنامه انگلیسی گاردین- چهارشنبه 30 دسامبر 2009)

4- گروگان‌گیری یک ملت در شرایط فقر و بیماری و چانه زنی و باج‌گیری از طرف‌های خارجی

همه می‌دانیم که تنها راه شکستن زنجیره شیوع کرونا "قرنطینه" بود. اما رژیم تن به این سیاست نداد. رژیم برعکس تلاش کرد که این ویروس را به بقای خود تبدیل کند. حکومت ایران با مظلوم‌نمایی در برابر جهانیان و پیش‌کشیدن عامل تحریم، تلاش کرد به جهانیان بقبولاند که بین دو انتخاب ناگزیر قرار گرفته است. یک انتخاب این است که قرنطینه کند و با این سیاست، اقتصاد بی‌رمق و از کار افتاده را به فروپاشی سوق دهد. و انتخاب دیگر تعطیل نکردن اقتصاد و به تبع آن تسریع گسترش بیماری در بین مردم است. رژیم حتی بکرات اعلام کرد که چه بسا در این میان بین 2 تا 3 میلیون نفر از بین خواهند رفت. این اعلام رسمی سیاست رژیم در قبال کرونا و اینکه بدلیل تحریم‌های آمریکا مجبور است برای نجات اقتصاد تن به قبول مرگ میلیون‌ها نفر بدهد در واقع هشدار است که به جهانیان می‌دهد. و او بطور مستقیم آمریکا را مقصر قلمداد کرده است که با سیاست تحریم اقتصادی به عامل کشتار مردم ایران تبدیل شده است. رژیم به موازات اینکار کمپین بزرگی جهانی راه اندازی نمود که در آن کاهش یا توقف تحریم‌ها را خواستار شده است. در این کمپین با تمام نیرو وارد صحنه شد. شماری از فعالان سیاسی از جمله ملّی- مذهبی و اصلاح‌طلب، آقازاده‌های خارج‌نشین و اپوزیسیون صادراتی، نویسندگان، روزنامه‌نگاران و مجریان و کارمندان شبکه‌های فارسی‌زبان خارج کشور همصدا با نایاکی‌ها، اعضای حزب دموکرات آمریکا و مقام‌های پیشین ایالات متحده عمدتاً در دوران ریاست جمهوری باراک اوباما و رهبران گروه‌های شبه‌نظامی از جمله حسن نصرالله دبیرکل حزب‌الله لبنان همسو با روسیه و چین و رژیم‌های چپ‌گرا مثل ونزوئلا و پاراگوئه و جنایتکار تمام‌عیاری چون بشار اسد در تبلیغات و هوچیگری خواستار توقف تحریم‌های آمریکا علیه جمهوری اسلامی شده‌اند. اما واقعیت این است ایران به هیچ وجه تحریم‌داری نشده است. رژیم به دنبال پول نقد است تا پروژه‌های نظامی خود را تکمیل کند، به بیان دیگر جمهوری اسلامی با هدف باج‌گیری از آمریکا برای توقف یا کاهش تحریم‌ها سلامت مردم را به گروگان گرفت و مبنای سیاست خود را بر به راه انداختن کمپین و تبلیغات علیه تحریم‌های آمریکا قرار داد. موضوعی که دولت‌های اروپایی و آمریکایی به آن آگاهی پیدا کرده‌اند.

5- گروگان‌گیری زندانیان و باج‌گیری از خانواده‌های آنان

یکی از منابع درآمد گروه‌ها و باندهای مافیای سپاه و آخوندها در داخل، اخاذی از خانواده‌های زندانیان سیاسی و عادی است. آنها هرچند مدت یک سری از افراد شناخته شده یا ناشناخته را به اتهام‌های واهی دستگیر کرده و پس از دادن حکم‌های سنگین و اذیت و آزار فراوان و رونمایی از وضعیت دردناک زندانی، از طریق واسطه‌هایی موضوع آزادسازی موقت آنان در قبال پرداخت پول از طرف خانواده را مطرح می‌کنند. و بدین شکل با ایجاد سناریوهای مختلف و راه اندازی دستگیری‌های گسترده، شروع به اخاذی از مردم ستم‌دیده عرب‌احوازی می‌کنند. زندانبانان دزد و غارتگر با صدور

احکام سنگین برای افراد بیگناه و درخواست پول در ازای آزادی موقت، یا مرخصی یا آزادی کامل، خانواده های فقیر را در وضعیت تکدی قرار می دهند. خانواده هایی که برای نجات فرزندان خود مجبور می شوند با فروش دار و ندار خود میزان مبلغ درخواستی را تهیه کرده و به این باندهای دزد و جنایتکار بدهند. اما همانگونه که تجارب قبلی نشان می دهند، آخوندها و پاسداران دزد و جنایتکار همین ریل را مجدداً با همین زندانیان پیش می گیرند و پس از چند ماه آزاد کردن، مجدداً آنها را به زندان وارد می کنند.

در زیر نمونه هایی از این اخاذی را مشاهده می کنید.

برای خلود سبحانی که به 15 سال حبس محکوم شده است یک سند مالی به ارزش 50 میلیارد ریال جهت آزادی موقت درخواست داده شد.

همین حکم در مورد زندانیان زیر صادر شده است.

زهرا حسینی (صرخه) سند مالی به ارزش 40 میلیارد ریال و 15 سال حبس

سکینه صقوری (صگوری) سند مالی معادل 40 میلیارد ریال و 15 سال حبس این زندانی قهرمان همراه با دختر خردسالش که در زندان بدنیا آمد و همچنان با مادرش زندانی است.

سمیه حردانی سند مالی به ارزش 40 میلیارد ریال و 15 سال حبس. این زندانی قهرمان دارای یک دختر است که قبل از دستگیری متولد شده است و در کنار مادرش زندانی است.

ام فاروق شجیرات سند مالی به ارزش 40 میلیارد ریال و 15 سال حبس

حسن کرملاجعب قبل از اعدام برادرش با قرار وثیقه سنگین جهت معالجه آزاد شد .

میلاذ بحری با قرار وثیقه 11 میلیارد ریال تا پایان دادرسی و صدور حکم آزاد شد.

برای تحویل دادن جسد شهید حسن کاظم غزاوی که در نوامبر 2019 شهید شد درخواست مبلغ یک میلیارد ریال از خانواده اش کردند. برای آزادی موقت صهباء عبیات (حمادی) درخواست 40 میلیارد ریال نمودند.

واقعیت این است که این به یک سیاست درآمد زا برای دزدان جنایتکار رژیم درآمده است. البته تنها راه حل اصلی و درازمدت همانا سرنگون ساختن این حکومت است. اما آنچه به فعالین برمی گردد این است که نباید "دستگیر" شوند. و اگر دستگیر شدند به خانواده هاشان بسپارند که نباید "باج" دهند.

نکاتی پیرامون پخش برنامه های تحریک آمیز تلویزیونی علیه ملت های غیر فارس

خالق جرفی

هر از چند گاهی تلویزیون رسمی جمهوری اسلامی ایران، برنامه ای منتشر می کند و در آن به تحریک احساسات ملت های غیر فارس می پردازد. در نگاه اول و در موارد اولیه اینطور برداشت می شد که این برنامه ها بر اثر سهو و بوسيله عواملی که بلحاظ علمی یا سیاسی در جهل نسبت به منطقه و فرهنگ مردم بسر می برند، صورت می گیرد. و بهمین دلیل بعد از مدتی که اعتراضاتی در این مورد شکل می گرفت و البته با دستگیری تعداد بسیاری از معترضین همراه می بود، مساله به نوعی خاتمه یافته تلقی می شد و البته دستگیر شدگان هم در زندان باقی می ماندند.

هدف از این برنامه ها چیست؟ رژیم با پخش این برنامه ها بدنبال چیست؟ چرا رژیم با اینکه نسبت به شکل گیری اعتراضات حساس است و نمی خواهد در این شرایط خاص، فضای تحریک آمیز و اعتراضی بوجود بیاید، اما همچنان از این شیوه تحریک آمیز استفاده می کند؟

رژیم در درون خود نیروی متمرکز و قوی پان ایرانیستی دارد. این نیرو بویژه بعد از روی کار آمدن احمدی نژاد و تبلیغ و ترویج رسمی تئوری اسلام ایرانی بوسیله رحیم مشائی، توانست به عنوان نیروی بشدت راست و ضد ملت های غیر فارس، وارد ترکیب اصلی حاکمیت و نیروهای سرکوبگر سپاه و اطلاعات کند. اینک این گروه ها، در کادر نیروهای فرهنگی و لباس شخصی در کنار نیروهای اطلاعاتی و نظامی، به شکار فعالین فرهنگی و سیاسی ملت های غیر فارس می پردازند.

تهیه اکثر این برنامه ها با همین گروه های پان ایرانیستی است که به بخشی از دستگاه اطلاعاتی رژیم و نیروهای امنیتی آن تبدیل شده است.

هدف در واقع تضعیف ملت های غیر فارس با رو در رو قرار دادن آنها مقابل همدیگر است. ملت بختیاری که تاریخی مستقل از ملت فارس دارد، و در بسیاری مواقع در کنار ملت عرب احواز بوده است، خود بدلیل گرایشات استقلال طلبانه، به خطری علیه ایدئولوژی " ایرانیت " بدل شده است. رژیم این

تهدیدهای خطرناک متوجه نقشه ایران را بسمت نقاط تهدید هدایت می کند و بدینوسیله می خواهد با مشغول کردن ملت های غیر فارس به تضادهای واقعی یا ساختگی، مانع شکل گیری وحدت سراسری بین این ملت ها شود. اختلاف و تفرقه انداختن بین کرد و ترک، بلوچ و سیستانی، و بین احوازی و لر و بختیاری، در راستای جلوگیری از وحدت این ملت ها صورت می گیرد.

طبعا در میان بختیاری و لر و همانگونه که در میان احوازی، نمونه هایی از "پان" و گرایشات افراطی دیده می شود که در زمین دشمن بازی می کنند، باید این تحرکات را افشاء کنیم. افشاء این تحرکات با تحریک به ضدیت با ملت های دیگر صورت نمی گیرد، چرا که اساسا خواست دشمن همین است که ملت های ایران در مقابل هم و علیه هم صف آرایی کنند. افشاء این تحرکات قبل از هرچیز با ایجاد رابطه مثبت با نمایندگان همین ملت ها امکان پذیر است.

بدون شک این قبیل اعمال تحریک آمیز، در شرایط مساعد می تواند تحرک اعتراضی را شکل بدهد که باید از آن استقبال نمود. ولی اینک نباید در دام واکنش های نسنجیده بیافتیم.

جعل هویت برای تغییر ترکیب اصلی جمعیت

جعل هویت برای تغییر ترکیب اصلی جمعیت فعال رسانه‌ای "ابو فواد الاحوازی"

سیاستهای اشغالگران فارس بر علیه میهن ما الاحواز العربی و ملت عرب آن دارای یک پیشینه تاریخی و نه چندان جدید است. اما آنچه را که ما در دوره اخیر شاهد آن هستیم، تغییر نام شهرها با هویت عربی آنهاست و چسباندن اصطلاح "مهاجر" بر علیه ملت عرب صاحب این سرزمین. کلیدی که در کانال به اصطلاح (خ و ز س ت ان) از بیوگرافی تاریخی شهر "الدورق" [الفلاحیه] منتشر شد و نسبت دادن این شهر عربی به شهرک نشینان مهاجر لر و بختیاری کوه نشین، نشانی آشکار و برنامه ریزی شده از جعل بیوگرافی شهرهای عربی الاحواز اشغالی است.

بویژه نسبت دادن اصطلاح "مهاجر" به ملت عرب صاحب این سرزمینها بعنوان مهاجرینی که وارد سرزمینهایی شده‌اند که به گواهی مستندات تاریخی، دارای پیشینه چند هزارساله تاریخی سامی، عرب و احوازی بوده‌اند و هنوز هم هستند، محصول برنامه‌های مدرن شوونیستی، فاشیستی نژادپرستانه فارسهای مهاجر و اشغالگر است.

در بخشی از این مستند سفارش شده جعلی سراسر کذب کانال کذائی تنها به دلیل شباهت اسمی شهر "الدورق" با یکی از قبایل لر که "دورکیه" نامیده می‌شوند، با وقاحت تمام نام این شهر باستانی کاملاً عربی را بنام این جمعیت لر اختصاص دادند. علاوه بر آن، ملت عرب این شهر را بعنوان مهاجرانی که از کشورهای مجاور به این سرزمین هجرت کرده‌اند، خواندند!!!

در اینجا لازم می‌دانیم تا مروری بر تاریخ و وجه تسمیه نام این شهر عربی اشاره‌ای گذرا داشته باشیم تا وسعت فاشیسم و سیاست‌های شوونیستی نژادپرستانه فارسها بر ضد میهن عربی الاحواز، نامگذاری‌ها و اصالت بی‌چون و چرای عربی بودن آنها بیشتر بر خوانندگان این سطور آشکار سازیم.

باستان شناس مشهور "دانیل تی. پاتس" در کتاب "باستان شناسی عیلامی" (ترجمه زهرا پاستی) معنا، تاریخ و وجه تسمیه این شهر عربی را اینگونه توضیح می‌دهد:

"الدورق یا السورق، یک نام عیلامی است. تاریخ آن به سال 1120 قبل از میلاد باز می‌گردد. در این شهر یک معبد عیلامی به نام "اوبور کوبک" وجود داشته است. در ساخت آن از یک نوع سفال استفاده شده که این سفالها دارای منافذی است. بهمین مناسبت نام این شهر را "الدوارق یعنی منافذ" نامگذاری کردند.

و در معنای لغوی وجه تسمیه آن، کلمه "الدورق" به معنی گلدان شیشه‌ای دارای دو دسته اما بدون آبراهه است که برای نوشیدنیهای مختلف از آن استفاده میشد.

نامگذاری اخیر در این کلیپ هیچ ارتباطی با مزخرفات ادعایی در کانالهای شایعه پراکن فارسها ندارد. دروغهای مسخره‌ای که در تأیید فرهنگ کاذب این بی‌فرهنگها، هدفش تنها تغییر و جعل هویت اصلی عربی این سرزمین و جایگزین ساختن یک هویت جعلی بی‌نام و نشان در راستای سیاست تغییر ترکیب اصلی جمعیت سرزمینی که هنوز هم شاهد یک عنصر واحد است، میباشد. و آن ریشه عربی-سامی الاحواز و ملت آن است که بیش از 6000 سال قبل از میلاد مسیح (در برخی از اسناد قدمت آنها به 15000 ق. م، یعنی کمی پس از سیل نوح) قدمت دارند.

شهر الدورق همچنین بخشی جدایی ناپذیر از تمدن عیلامی است. مردم آنها "قوم هتمتی" می‌نامیدند و به معنی "قوم خدا" است. دلیل این نامگذاری آن است که آنها ملتی از سرزمینهای مقدس بودند. سرزمینهای مقدس عبارت بودند از: سوس، سوسان و بیت حوزیا. که معابد نیایشی خود را در دوران پیامبران بزرگ الهی مانند حضرت ابراهیم (ع) در این شهرها ساختند.

اما بار دیگر دو قیام بزرگ سالهای 1985 و 2018 ملت بزرگ عرب الاحواز را به اشغالگران فارس یادآور می‌شویم. انقلابهایی که در راه عزت و هویت اصیل عربی برپا شدند و به "قیام عزت" ملقب شدند. فرزندان و مالکان اصلی این سرزمین هنوز هم مصرانه آماده برپائی انتفاضه سوم و چهارم و ... هستند تا آن زمان که بر عزت و هویت باستانی خود پامیفشاریم، سکوتمان را در برابر این پانتومیم مسخره جعلی تان خواهیم شکست و انتفاضه های بعدی را با قدرت و توان بیشتری براه خواهیم انداخت.

منابع موجود در مقاله:

<http://www.ahwazstudies.org/Article.aspx?aid=880>

2. کتاب باستان شناسی عیلام، تألیف "دانیل تی. پاتس"، ترجمه زهرا پاستی

فعال رسانه‌ای "ابو فواد الاحوازی"

ترجمه متن عربی: فؤاد فرج پور

مرکز اطلاع رسانی جبهه دمکراتیک مردمی الاحواز

درباره‌ی قومیت، ملیت و دولت‌ها – قسمت اول

اندرو مورگان

صحنه‌ای که در آن «کهنه در شرف مرگ است و نو قادر به زاده شدن نیست» نمایانگر «نشانه‌های خوف‌ناکی» است؛ از جمله، کهنه‌ها لباس‌هایی هرچه نوتر بر تن می‌کنند و برای بقای خود بدین طریق می‌جنگند. در چنین شرایطی است که مرور مجدد تاریخ، تعاریف و منشأها (هراندازه در نظر برخی بدیهی آیند) به تشخیص و شفافیت صحنه کمک می‌کند. با این مقدمه به سراغ طرح مسأله‌ی قومیت می‌روم.

قومیت چیست و تا چه حد مفهومی کاذب است؟ ستم قومی تا چه اندازه وجود دارد؟ آیا تکثر قومی مانعی بر سد راه سوسیالیسم است؟ سرکوب هویت قومی امری ارتجاعی و نوعی یکدست‌سازی فاشیستی در جهت اهداف سرمایه‌داری است یا امکان انسجام و اتحاد طبقاتی را از طریق نوعی یکدست‌سازی افزایش می‌دهد؟ برای پاسخ به این سوالات مروری بر تعریف و تاریخ «قومیت»

خواهم داشت. بحث من مقدماتی، بدون نظر به جزئیات و موارد معین، و کمتر تئوریک است. هدفم شفاف‌سازی فضا با توضیح تاریخ و تعاریف و منشأها خواهد بود. در این یادداشت دو معنا از «قومیت» را مطرح می‌کنم که در زمان‌های مختلف و با اهداف سیاسی مختلف عمومیت یافته‌اند. سپس معنای تاریخی قومیت را بنا به تعریف ارائه می‌دهم و بحثم را از خلال این معانی و مسائل تاریخی مرتبط با هر کدام از آن‌ها به پیش می‌برم:

Ethnos (قوم) در قرن نوزدهم میلادی تقریباً منطبق بر همان معنایی به کار می‌رفت که این واژه در ریشه‌ی خود حامل آن بود. اگر در یونان باستان ethnos در مقابل demos به قبایل و مردمان «وحشی» که بیرون از نظم «پولیس»ی زندگی می‌کردند گفته می‌شد، در قرن نوزدهم این اصطلاح برای گروه‌های همزیست مردمانی به کار می‌رفت که بنظر می‌رسید آن‌چنان در خودمانده هستند که توان تشکیل «ملت» و از این طریق ورود به «پولیس» مدرن را ندارند. بدیهی است که مختصات «پولیس» مدرن با نوع باستانی آن تفاوت‌های بنیادینی داشت. بنابراین این مردم به دلیل این که ۱- ملت نبودند، ۲- حاضر به انجام کار مزدی و نیز انجام ساعات طولانی کار نبودند و ۳- به نظم پیش‌روی سرمایه‌داری تن نمی‌دادند و در یک کلام هنوز نسبت به نظم مدنی مدرن، «وحشی» محسوب می‌شدند، در پولیس جدید جای نمی‌گرفتند و به حوزه‌ی ethnicity دور افکنده می‌شدند. Ethnology که مطالعه‌ی این مردم را از شکل و اندازه‌ی بدن‌های‌شان آغاز می‌کرد و تا زبان و دین و شیوه‌ی زندگی‌شان می‌رسید، هدف اولیه‌اش کشف «دیگربودگی» این بدن‌های سرکش و وحشی بود تا راه سرسپاری آنها به نظم جدید سرمایه‌داری را از این میان پیدا کند. شناخت بدن‌ها و سرکوب‌شان پدیده‌ای غریبه با پیش‌روی سرمایه‌داری نبود. فدریچی توضیح می‌دهد که چگونه در اروپا نیز جادوگرسوزی کنشی بود برای تبدیل بدن انسانی یا قدسی به بدن به مثابه ماشین که مناسب نظم سرمایه‌داری بود و پیش‌آغاز سرمایه‌داری را شکل داد. حتی سرشماری را نیز می‌توان بخشی از سازوکارهای سرمایه‌داری برای همین شناخت و رام‌سازی بدن‌ها دانست. به هر صورت در قرن نوزدهم «قوم بودن» تحقیرآمیز بود، از آنجا که در مقابل «متمدن بودن» قرار می‌گرفت و ارجاع به شیوه زیست متحجر پیش‌سرمایه‌داری و «وحشی» داشت؛ شیوه‌ای که باید شناسایی و رام و سازگار با سرمایه‌داری می‌شد

مفهوم «قومیت» در قرن بیستم معانی جدیدتری به خود گرفت و در فرایند گسترش و تثبیت دولت-ملت‌ها و در واقع «ملت‌سازی» در سرزمین‌های پیش از این «وحشی یا باستانی» [۱] مختصات و مسائل جدیدی را شکل داد. قرن بیستم قرن دولت-ملت‌ها بود. عمده‌ی جنبش‌های ضدامپریالیستی در این قرن در سطح نهایی خصلتی ملی‌گرایانه به خود گرفتند. در این میان، جنبش‌های سوسیالیستی رویکردی انترناسیونالیستی داشتند. اما آنچه در سطح نهایی در تاریخ قرن بیستم رخ داد در بیان هابسبام این‌گونه روایت می‌شود: «جنبش‌ها و دولت‌های مارکسیستی نه تنها در شکل، بلکه در ماهیت نیز به این تمایل پیدا کرده‌اند که ملی و ملیت خواه شوند. چیزی وجود ندارد تا بر مبنای آن بتوانیم به این برداشت برسیم که این روند ادامه نخواهد یافت» (۱۹۷۷). بنابراین قرن بیستم، قرن استقرار کامل و جهانی دولت-ملت‌ها و فراگیری ملی‌گرایی است. اگر پیش

از آن قومیت مفهومی متعلق به سرزمین‌های بدون ملت بود، در قرن بیستم قومیت مفهومی ذیل ملت و مساله‌ای درون مرزهای سرزمینی دولت-ملت شد. اما چگونه؟ دولت ملی یا دولت-ملت-فرم حاکمیت سیاسی مدرنی است که از پایان قرن هجدهم شکل گرفت. بندیکت اندرسون، انسان‌شناس مارکسیست در کتاب خود «جماعت‌های تصویری» تاریخ شکل‌گیری دولت-ملت را روایت می‌کند و یکی از دلایل تثبیت این فرم سیاسی را مقتضیات گسترش سرمایه‌داری چاپ بر می‌شمرد که متکی بر عمومی‌سازی زبانی بومی به‌جای زبانی قدسی کتاب مقدس و شکل‌گیری یک «ما»ی تصویری در روزنامه‌ها و کتاب‌ها بر اساس یک زبان، پیش می‌رود. بازار داخلی و کنترل آن از نیازهای سرمایه‌داری است که سمیرامین در ژئوپلیتیک امپریالیسم معاصر بر آن تاکید می‌کند. همچنین دموکراسی بورژوازی متکی بر «انفراد» رای و نوعی آزادی بنا شد که کاملاً با «آزادی در قرارداد بین کارفرما و کارگر» همخوان بود. بدین ترتیب شکل‌گیری دولت-ملت مبتنی بر ۱- زبان ملی (در نسبت با سرمایه‌داری چاپ) ۲- مرز سرزمینی مشخص (بازار داخلی) ۳- انواعی از دموکراسی بورژوازی (متکی بر «فرد آزاد»)، از مقتضیات گسترش نظم سرمایه‌داری و همخوان با آن است. لنین با اتکا به همین مختصات گفت [۲]: «تشکیل دولت ملی برای دوران سرمایه‌داری جنبه عمومی و عادی دارد». جالب است که تعریف عام دولت-ملت دقیقاً با همین سه ویژگی فوق‌الذکر منطبق است (ملت‌سازی بر اساس «دین» اولاً جنبه عمومی ندارد و ثانیاً ناقض «زبان ملی» نیست).

توجه به این تعریف و سه ویژگی می‌تواند به ما کمک کند تا بفهمیم چگونه مساله‌ی ملت، مساله‌ی قومیت را تصلب بخشیده و آن را تشدید می‌کند. اگر مسامحتاً تعریف آکادمیک قومیت را بپذیریم که به ۱- زبان مشترک ۲- قلمروی سرزمینی ۳- تاریخ زیسته و منشا (تصوری یا واقعی) مشترک ارجاع دارد، مساله‌ی قومیت در تقابل و رقابتی که با ملت پیش می‌آید مشخص می‌شود: مبنای سرزمینی دولت-ملت‌ها اغلب بر اساس مرکزگشی‌هایی که اضطرار و تقسیم‌بندی‌های سیاسی در دوران استعمار و پس از آن ایجاب می‌کرد، شکل گرفت. این مرزها قلمروهای قومی را بی‌اعتنا مختل کردند. مبنای زبانی دولت-ملت اغلب بر اساس «قوم» غالب که در بیان، «اکثریت» دانسته می‌شود شکل گرفت و زبان رسمی و مرزهای سرزمینی، «ما»ی تصویری ملت را بدون لحاظ دیگر «اقوام» شکل داد و تاریخ آن را با توجه به لحظه‌ی اکنون بر ساخت؛ یعنی تاریخ «ملت» بر اساس آنچه مرز و زبان حاکم ایجاب می‌کرد، بر ساخته شد. در واقع در میان تکثری از گروه‌های به اصطلاح قومی در سرزمین‌هایی که «وحشی» می‌دانستند، ضرورت ملت‌سازی، مرز واحد سرزمینی و زبان ملی و تاریخ تصویری مشترک را ایجاب می‌کرد و این امر تنها از طریق نوعی غلبه و سرکوب از جانب «قوم» غالب نسبت به سایر گروه‌های قومی امکان‌پذیر بود. در واکنش به این فرایند «اقوام مغلوب» با تلاش برای ساختن «ما»ی تصویری متصلب و تاریخ یکدست و یکسان‌سازی زبانی درونی تحت نام یک زبان (بدون لحاظ تکثرهای زبانی درون خود) و سعی در مشخص و متعین‌سازی قلمروی خود برای رساندن آن به مرز سرزمینی، با این غلبه جنگیدند و به‌نوعی تقابل شکل دادند. بدین معنا می‌توان گفت اساساً «قوم» با این تعریف آکادمیکی که ما از آن ارائه دادیم در واکنش به «ملت» تصلب یافت و متعین شد. بنابراین دولت-ملت‌هایی که در سرکوب اولیه و ریشه‌ای زبان و یکدست‌سازی موفق نبودند (به دلایل تاریخی بسیار) صحنه‌ی نبرد چندین اجتماع تصویری گشتند. اجتماع تصویری ملت، غلبه و امکان سرکوب را در مقابل اجتماع تصویری کوچکتر و مغلوب

به کار گرفت. هر «ملی‌گرایی» بزرگ، ملی‌گرایی‌های خردتری را برانگیخت و تشدید کرد. اقوام مغلوب خواهان بدل شدن به ملت و تاسیس دولت-ملت شدند و بدین سان دوروی تقابل ملت و قوم در سکه‌ی دولت-ملت شکل گرفت.

در اینجا مجدداً باید در تصریح چند نکته بکوشیم. آیا توجه به این تقابل قوم-ملت به معنای استنباط تاریخی خاص یا مختصاتی ویژه خارج از سرمایه‌داری است؟ خیر. به همان معنا خیر که لنین امپریالیسم را در دل سرمایه‌داری و در نوع پیشروی سرمایه‌داری تحلیل کرد. به همان معنا خیر که اساساً سعی کردیم از ابتدا توضیح دهیم دولت-ملت چگونه فرم سیاسی عام دوران سرمایه‌داری است. و به همان معنا که دولت-ملت به دلیل ماهیتش با چنین سرکوب‌ها و تقابل‌هایی گره خورده است، یک جا به سرکوب و فاشیسم نژادی منجر شده، یک جا به پاکسازی و نسل‌کشی قومی و جای دیگر با حذف و سرکوب مذهبی گره خورده که به عنوان گروه جمعیتی «دیگری» بلحاظ قومی نیز شناسایی شده‌اند و در نقاطی از جهان همه‌ی موارد به هم آمیخته‌اند. تصریح این مساله که دولت-ملت اساساً فرم بورژوازی حاکمیت است و از بنیان متکی بر یکدست‌سازی و سرکوب و «دیگری‌سازی» است به ما کمک می‌کند تا در طرح مساله‌ی قومیت، از نسبت مستقیم آن با ضرورت پیش‌روی و تثبیت نظم سرمایه غافل نباشیم.

اما در تقابل بین قوم و ملت چه سازوکار طبقاتی‌ای در جریان است؟ شاید بتوان از دو سازوکار مشخص طبقاتی سخن گفت. اول، مساله‌ی استثمار و بهره‌کشی مضاعف از منابع. سرمایه‌داری در طول تاریخ تثبیت و گسترش خود همواره این مازاد استثمار و بهره‌کشی را در دل خود داشته است. چه این مازاد از طریق نیروی کار ارزان زنان و کودکان و بهره‌کشی از منابع نقاط دیگر جهان باشد و چه در ایرلند در نسبت با انگلستان باشد. مساله‌ی قوم مغلوب در دولت-ملت‌های تازه تاسیس صرفاً سرکوب زبانی و اختلال در قلمروی سرزمینی و تاریخ مشترک نیست. مساله این است که در غیاب جای «دیگر» و گروه‌های انسانی «دیگر» برای استثمار و بهره‌کشی مازاد، قلمروهای قومی مغلوب درون خاک دولت-ملت‌ها چنین کارویژه‌ای می‌یابند. بورژوازی ملی تازه تاسیس انباشت اولیه‌اش را از طریق بهره‌کشی از قلمروهای قومی مغلوب ایجاد می‌کند. این فرایند به همراه ضرورت تمرکز سرمایه موجب تخریب بی‌حد و حصر محیط زیست منطقه، بیکاری، نیروی کار ارزان‌تر و... می‌شود بی‌آنکه ضرورت تأمین نیازهای عمومی این مناطق دیده شود. در نتیجه، شکاف قومی نسبت مستقیمی با پرولتاریزاسیون و تشدید آن دارد. این شکاف را بیش از آن که بتوان شکاف مرکز-حاشیه نامید باید شکاف بین انباشت اولیه و تمرکز سرمایه یا تولید و برداشت «سود» نام نهاد که به نفع تمرکز هرچه بیشتر سرمایه انجام می‌شود (همان اتفاق که میان یک دولت-ملت تحت انقیاد و دولت-ملت‌های مسلط در سطح کلان‌تر می‌افتد و تماماً در جهت تمرکز هرچه بیشتر سرمایه عمل می‌کند). اما تقابل دیگری بین قوم و ملت نیز در جریان است: تقابل میان انواع بورژوازی. بورژوازی بازمانده از دسترسی به سرمایه متمرکز، خواهان استقرار دولت-ملت جدید، تسلط بر منابع و نیروی کار آن و بدین ترتیب امکان انباشت و تمرکز مستقل سرمایه در مراوده با نظم جهانی است. اگر پرولتاریای قومی تحت ستم به بورژوازی دارای فاصله از

مرکز به پیوند، یا این بورژوازی بتواند خود را در یک جغرافیا هژمون کند شاهد شکل‌گیری «ناسیونالیسم قومی» و حتی «پان» خواهیم بود. باید توجه داشت که کلیت این نزاع درون مرزهای منطقی دولت-ملت انجام می‌گیرد. مساله بر سر تشکیل دولت-ملتی جدید یا حفظ مرزهای سرزمینی دولت-ملت موجود است. این مساله چنان بلحاظ سیاسی پررنگ و معنادار است که اتحاد جماهیر شوروی نیز درگیر آن می‌شود. به عبارتی شما نمی‌توانید با نام «کاذب» گذاشتن بر تقابل‌ها و نزاع‌های موجود که سازوکار سرمایه ایجاد می‌کند و به جای آن طرح این درخواست که «نگاه طبقاتی داشته باشید» از چنین تقابلی که خود منشایی کاملاً طبقاتی دارد خلاص شوید.

تنش نظری لنین و لوکزامبورگ بر سر مساله‌ی حق تعیین سرنوشت، به وضوح اهمیت سیاسی این نزاع در عرصه قومیت و ملت را نشان می‌دهد. راه لنین بلحاظ تاریخی مشخص بود: نظر او ایجاد امکان ملت شدن برای قومیت‌ها بود، تا از این طریق پرولتاریای ملت‌های مختلف بطور مستقل در پیوند با هم به تحقق کمونیسم کمک کنند. لنین دولت ملی را جنبه‌ی عام سرمایه‌داری می‌دانست و برای هدف اصلی که سوسیالیسم بود، استقلال ملت‌ها را راهی برای اتحاد می‌پنداشت؛ چرا که در عمل چنان ملی‌گرایی هژمونیک بود که نزاع بر سر استقلال ملی می‌توانست نبرد اصلی با سیستم سرمایه‌داری را به حاشیه براند. لوکزامبورگ اما مدافع مواجهه‌ی دیگری بود. او خواهان خروج از فرم سیاسی دولت-ملت بود. او شکل‌گیری هر دولت-ملت جدیدی را مصادف با تقویت و تثبیت بورژوازی جدیدی می‌دانست و در نتیجه استقلال ملی و تشکیل دولت-ملت‌های جدید از نظر او موجب تضعیف قدرت پرولتاریا می‌شد. او استدلال می‌کرد که برای فروکش کردن ملی‌گرایی، رادیکال‌ترین آزادی‌های زبانی، سبک زندگی و خودمدیریتی به گروه‌های جمعیتی مختلف داده شود. لنین، لوکزامبورگ را به عدم فهم شرایط تاریخی در ساحت پراتیک و در جغرافیای خاص متهم می‌کرد. اما جدیت بحث میان آنها قبل از هرچیز نشانگر جدیت مساله‌ی ملی‌گرایی است و این که به سادگی نمی‌توان با تخطئه یا حذف صورت مساله به نام «کاذب بودن» این مساله را حل کرد.

اما وظیفه‌ی خط مشی سوسیالیستی در این خصوص چیست؟ به عبارتی سوسیالیسم چه نسبتی با دولت-ملت مدرن دارد؟ در اینجا باید توجه داشت که صرف گفتن این که جنبش سوسیالیستی انترناسیونالیست است و کارگران جهان، وطن ندارند یا در سطح نهایی دولت‌ها از بین خواهند رفت، مساله‌ی تاریخی اکنون موجود را حل نخواهد کرد. چنان که در انقلاب روسیه و برای انقلابی‌ای همچون لنین هم مساله‌ی انترناسیونالیسم به صرف تاکید بر انترناسیونالیسم حل نشد و راهکار لنین برای تحقق انترناسیونالیسم اتفاقاً امکان‌پذیرسازی شکل‌دادن به *natio* ها بود. معنای انترناسیونالیسم، یکدستی کامل یا وحدت زبانی نیست و نبوده است؛ اگر بود، مارکس از جنبش‌های ضداستعماری هند و چین که اتفاقاً مبنای زبانی و مذهبی داشتند حمایت نمی‌کرد و استعمار را به نفع یکدست‌سازی، وحدت زبانی در جهت افزایش امکان اتحاد و... جایز می‌دانست. پس چه باید کرد؟